

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sèrie C - Número 809

Vuitè període

Dilluns, 19 d'abril de 2010

Comissió del Síndic de Greuges

PRESIDÈNCIA DE DE LA I. SRA. M. BELÉN PAJARES I RIBAS

Sessió núm. 16, segona i darrera reunió

S U M A R I

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2009 (tram. 360-00013/08) (continuació) p. 3

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 16.2

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i vuit minuts. Presideix la Sra. Pajares i Ribas, acompanyada del vicepresident, Sr. Raventós i Pujadó, i del secretari, Sr. Paladella Curto. Assisteix la Mesa el lletrat major.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Pifarré i Matas, Sra. Ribera i Garijo, Sra. Rigau i Oliver i Sr. Sala i Roca, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Arcarons i Oferil, Sra. Carreras i Jordi, Sr. Casajuana i Pladellors, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Carrillo Giralt i Sr. Freixanet i Mayans, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. López i Rueda, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Sra. Civit Illa i Sr. Milà i Solsona, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de greuges, Sr. Rafael Ribó i Massó, acompanyat de l'adjunta al síndic per a la defensa dels drets dels infants i els adolescents, Sra. M. Jesús Larios Paterna; del director de Seguretat Pública i Presons, Sr. Ignasi Garcia i Clavel; de la directora d'Administració i Afers Socials, Sra. Sílvia Vèrnia i Trillo, i de la directora de gabinet, Sra. Judit Macaya i Alsina.

La presidenta

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, molt bona tarda a tothom. Donem inici a aquesta sessió de la Comissió del Síndic de Greuges.

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2009 (tram. 360-00013/08) (continuació)

En aquest cas ens pertoca el tercer bloc i el quart bloc de l'Informe anual de l'any 2009. Donar la benvinguda, com sempre, primer al síndic, que ens acompanya a la Mesa; al senyor Ignasi Garcia Clavell i a la senyora Sílvia Vèrnia, i també a la resta de membres de l'entitat del Síndic de Greuges que avui ens acompanyen en aquesta comissió.

Per tant, quan el síndic vulgui li dono la paraula, i comencem el tercer bloc de l'informe anual. Síndic, endavant, quan vostè vulgui.

El síndic de greuges (Sr. Rafael Ribó i Massó)

Moltes gràcies. I afegir-me a les persones que ha citat, presidenta, dient que avui també ens acompanyen un conjunt d'assessores i d'assessors del síndic, com és la senyora Àngels Gayoso, la senyora Pilar Prims, la senyora Mònica Arbeláez, la senyora Mar Torrecillas, la senyora Maria Trias, el senyor Jordi Reixach, el senyor Àngel Gómez i, com de costum, la gent que m'acompanya en temes de premsa, i, en aquest cas, també, els adjunts són aquí presents, i la directora de gabinet.

Anem al tercer bloc de la compareixença sobre l'Informe del 2009 per parlar-los de serveis socials, relacions laborals i pensions, i de seguretat ciutadana, en el sentit ampli que donem en el Síndic a l'àrea corresponent.

Sobre serveis socials l'any 2009 hi ha hagut 1.018 queixes, 7 actuacions d'ofici i 1.390 consultes. Com ja vaig anunciar a l'edició anterior, per molt poc hi ha dues àrees que enguany han passat per davant de procediment administratiu, com són serveis socials i habitatge. Hi ha raons més que òbvies que ja vam començar a discutir a l'edició anterior per entendre-ho. No havia passat en cap dels anys de l'anterior mandat, i enguany, ho torno a dir, per una xifra molt petita van per davant.

A serveis socials, que ja havia de ser una de les àrees amb major nombre de queixes, hi ha hagut un lleuger increment en alguns temes recurrents, com podria ser la insuficiència, en alguns casos, o la inadequació dels recursos existents per atendre les necessitats de les persones. Les qüestions més rellevants són, òbviament, la Llei d'autonomia personal, temes del seu entorn: problemàtiques a l'entorn de la discapacitat i el suport de les famílies amb fills a càrrec.

Al desplegament i aplicació de la Llei de promoció de l'autonomia personal trobem un bon nombre de queixes –vora del 60 per cent de l'àrea de serveis socials– a l'entorn, sobretot, de retards en els procediments, demores en totes les seves fases, des de la valoració en endavant: la concreció del servei de prestació, també l'aprovació definitiva del programa corresponent i el pagament de la prestació concedida. També trobem queixes a l'entorn de la manca d'informació a les persones interessades, queixes sobre una informació que és contradictòria, sobre la manca de resposta de vegades de reclamacions, sobre el que es triga a notificar la concessió de prestacions –a informar sobre això– o qüestions que es modifiquen.

Hem insistit sempre en la necessitat de millorar la gestió, la informació, i d'agilitar la tramitació. Val la pena subratllar el cas, que continua sent punyent –no pas per multitudinari, sí per bastant nombrós, però punyent–, que són aquells supòsits que durant la tramitació del procediment s'ha produït la defunció de la persona. Hi ha hagut canvis de criteri i sembla que tots estem pendents de què és el que s'adopta al consell territorial. A banda que és bo que s'espera a tenir criteris per a totes les comunitats autònomes i que és bo valorar individualment els tràmits de cada actuació, hauríem de considerar que l'elaboració del programa individual d'atenció i la possible demora en la seva aprovació depenen essencialment de les actuacions administratives.

Hi ha hagut de vegades confusions perquè es tramiten de forma paral·lela procediments d'acolliment residencial i d'accés de serveis per a persones amb dependències. Hi ha hagut coexistència en els primers anys, s'ha anat a la sol·licitud única, amb prioritat sobre la dependència, i nosaltres sempre hem demanat que això es reguli de forma més clara, de manera més precisa, que s'informi millor les persones i que segons la resolució de valoració de grau i nivell es tramiti al servei de prestació per una via o una altra, però resolent expressament els casos en què es dona per acabat el procediment d'acolliment residencial perquè la persona no ha accedit al servei per la via del procediment de dependència.

Pel que fa a les persones amb discapacitat, constatem retards excessius en els processos de reconeixement de

discapacitats, especialment en alguns territoris, com Barcelona i Terrassa. Però enguany hem assenyalat com a fet punyent –no el més important en volum, sí com a punyent en un moment de crisi– la supressió de determinades ajudes del Programa d'ajudes d'atenció social a persones amb discapacitat, que ha suscitat queixes, com ara l'assistència domiciliària o els tractaments de rehabilitació del llenguatge, fisioteràpia o psicomotricitat. Nosaltres hem recomanat mantenir aquestes ajudes amb caràcter general, igualment que hem recomanat reconsiderar el que afecta mancances en termes d'accessibilitat universal i hem demanat informació a l'Administració sobre els casos que s'han produït respecte a això.

Hem treballat també els temes de l'accessibilitat i les barreres una vegada més, com, per exemple, la queixa per la manca d'accessibilitat dels torns d'entrada i sortida a andanes d'una estació de metro, que se'ns respon que hi ha porta adaptada però que requereix un determinat personal de l'estació, el qual no sempre està present. I en aquest apartat encara els subratllaria un tema que afecta especialment ordenances municipals, que són la reserva de places d'aparcament per a persones amb mobilitat reduïda. La targeta d'aparcament –jo en faré una interpretació– dóna lloc que encara alguns ajuntaments plantegin la negativa a preveure en les seves ordenances la reserva de places individualitzades o personalitzades.

Pel que fa als ajuts a famílies en la prestació universal per infants a càrrec, reconegut per la Generalitat, arrosseguem els efectes d'aquella manca d'automatisme en la renovació i hem aconseguit una millora en el sistema per anar a un pagament d'ofici durant el temps en què es reconegui aquell dret. Això va connectat amb una queixa que se'ns presenta a l'entorn dels programes de «Vacances en família», quan se'ns diu que s'havia de ser preceptor de la prestació universal per infant a càrrec per poder arribar a aquest programa. És una mica un peix que es menja la cua; estem encara en resolució d'aquest nombre important de casos sobre l'anterior i els posem com a condició una praxi administrativa reconeguda si més no com a insuficient per part de la mateixa Administració.

Pel que fa a les relacions laborals, tenim 86 queixes, 1 actuació d'ofici i 659 consultes. El tema, òbviament, lògic en una època de crisi econòmica és el dels expedients de regulació d'ocupació. Com se sap, el Departament –de la Generalitat– de Treball ha de vetllar perquè els expedients no s'utilitzin per a una finalitat diferent per a la qual estan creats. El departament ha informat davant d'aquest Parlament que desplegarà, com s'ha fet fins ara, tota la seva capacitat de mediació, i creiem que ho està fent positivament i que per la via del diàleg s'està avançant, com ho demostra que el 80 per cent dels expedients han acabat en suspensió o reducció de jornada. Tenim algunes queixes que s'adrecen per saber si durant el procés de tramitació de l'expedient s'ha mantingut el contingut mínim especificat en les normes que ho regulen, pel que fa al compliment tant de formalitats com de contingut. En tots els casos vam considerar que l'Administració laboral no havia comès cap irregularitat; el Departament de Treball ha garan-

tit tant la interdicció de discriminacions o presumptes vulneracions dels drets de les persones treballadores afectades per expedient com el compliment dels deures legals.

Pel que fa a l'atur i a la formació, hem rebut queixes de personal docent i de suport de les escoles taller, cases d'oficis i tallers d'ocupació que es troben en una situació precària en la seva relació jurídica laboral temporal, sotmesa a programes establerts i dependents d'etapes dels projectes de formació. És de nou una contradicció. Vàrem obrir una actuació d'ofici i vam suggerir al Departament de Treball que s'analitzés la problemàtica de l'esmentat personal, que es veïés el tipus de contracte de relació laboral d'aquest personal d'una forma estable i fixa, fent-ho compatible amb la temporalitat dels programes; si no, sembla una contradicció que es dóna en el si de la mateixa Administració. El departament ens va fer arribar que segueix reiterant la problemàtica a les diferents reunions que ha mantingut amb el Servicio Público de Empleo Estatal, així com la necessitat de trobar-hi una solució. També la protecció per desocupació l'hem tractat juntament amb la formació i els programes d'ocupació, ajuts, formació, foment de l'ocupació i promoció autònoma a les polítiques actives que han estat objecte d'algunes queixes.

Hem continuat rebent queixes per problemes recurrents en matèries de pensions, la majoria de les quals hem adreçat al Defensor del Pueblo, com és la disconformitat en les resolucions sobre incapacitat permanent, les percepcions indegudes de prestacions, la manca de reconeixement del treball domèstic, etcètera. Un cas molt punyent és el de la insuficiència econòmica durant la vellesa, queixes que posen en evidència la difícil supervivència de col·lectius com el de les vídues i pensionistes preceptors de pensions mínimes o jubilats anticipadament. Encara més significativa, l'anomenada «pensió de viduïtat condicionada». Rebem queixes de vídues que no poden accedir a la pensió de viduïtat i es queixaven de la denegació de la prestació per part de l'INSS. Sens perjudici de no observar cap irregularitat en l'actuació de l'entitat gestora i de traslladar les queixes al Defensor del Pueblo, des de la modificació operada per la Llei 40/2007 el règim jurídic de la pensió de viduïtat ha introduït nous requisits per poder accedir al dret de prestació; s'ha començat a resoldre a l'última Llei de pressupostos de l'Estat.

Pel que fa a seguretat ciutadana, tenim 511 queixes, 11 actuacions d'ofici i 1.259 consultes. En primer lloc, els parlaré de serveis penitenciaris. Rebem queixes sobre les denegacions de permisos de sortida; aquests són una eina fonamental per poder practicar de debò la funció de reeducació i reinserció dels interns. He rebut queixes de gent que no rebia permisos tot i dur una evolució a nivell regimental i conductual positiva. Es va suggerir al Departament de Justícia informar positivament el jutge de vigilància penitenciària de la sollicitud de permisos que s'efectués des d'aquella perspectiva. Continuem any rere any rebent queixes sobre els trasllats penitenciaris; entenem la dificultat per complir amb aquestes demandes, atesa la massificació, que és elevada, ara bé, insistim que sovint aquestes demandes porten al darrere una situació que, si es vol de debò fomentar la reinser-

ció i la rehabilitació, cal atendre, no dic de forma urgent però sí de forma immediata.

Hem obert una actuació d'ofici pels preus de les botigues dins dels centres. Ens hem adonat, fruit d'algunes queixes, que els preus dels productes d'aquelles botigues eren més elevats que a la resta de comerços de la zona, cosa que vulnera l'esperit de la legislació penitenciària. Hem obert expedients a partir d'algunes queixes sobre comunicacions entre interns i familiars i dues actuacions d'ofici, una sobre el *vis-à-vis*, sobre les diferents ordres de direcció dels centres penitenciaris a l'hora d'establir criteris per a aquest *vis-à-vis*, i l'altra tracta específicament sobre el procediment de concessió de comunicacions íntimes.

Un tema recurrent que vostès ens el senten plantejar any rere any aquí, que no està resolt encara a nivell d'Estat, és per què es redueix la quantia de la pensió no contributiva quan una persona és ingressada en un centre penitenciari ni computa en la reducció com a béns al servei de presó. Vam fer una actuació d'ofici i vam demanar a tots els grups parlamentaris, si ho consideraven oportú, perquè això es traslladés als àmbits parlamentaris pertinents i que no comportés una reducció de l'import que l'interessat rebia en concepte de pensió no contributiva.

Hem treballat sobre el tema de la malaltia mental i l'internament a presó, coneixedors que hi ha un Codi penal que estableix la possibilitat de suspendre l'execució de la pena quan l'intern no pot entendre quina és la finalitat d'aquesta. Hem treballat sobre el tema de l'atenció mèdica als centres perquè de debò es vetlli per la vida i la integritat física dels interns i perquè es garanteixi que les visites mèdiques siguin respectant el dret a la intimitat dels interns. Igualment hem demanat que es compleixin les normes més transparents sobre els escorcolls i registres, que haurien de ser cosa excepcional i d'acord amb totes les normes i previsions que estan establertes. Hem demanat que tots aquells fets que determinin una limitació regimental en la vida ordinària dels interns siguin comunicats immediatament al jutge de vigilància penitenciària; no val la resposta que ens dóna a vegades l'Administració que la comunicació la fan a *posteriori* com una pràctica habitual, cosa que conculca drets.

Hem demanat que en els procediments disciplinaris dins dels centres s'informi de l'acusació, es doni dret a la defensa en el procés contradictori, es doni dret a no declarar contra un mateix ni a confessar-se culpable; a ser assessorat, a utilitzar els mitjans de prova, a defensar la presumpció d'innocència i que hi hagi motivacions de resolucions sancionadores i dret al control de la potestat disciplinària. Des de la institució hem suggerit que la negació de proves proposades pels interns estigui fonamentada i es faciliti l'ajut en la preparació de la seva defensa. Encara en el món del sistema penitenciari hem vist que, sent el treball dins dels centres un element fonamental de tractament, l'any 2009 en la realització de visites efectuades pel síndic a centres penitenciaris s'ha observat la manca d'activitat en molts tallers productius.

Pel que fa a les forces i cossos de seguretat, pot haver-hi, ho reflecteixen els mitjans de comunicació, una

percepció d'inseguretat en alguns sectors de la nostra societat. Les forces i cossos de seguretat la poden rebre a partir de les denúncies que presenten els ciutadans, a banda d'aquesta percepció que es pot estendre en alguns mitjans de comunicació, i hem estat, amb relació a aquest tema, buscant el compliment d'un mapa de prioritats i una necessitat d'enfocar correctament els serveis de vigilància i patrullatge. Hem plantejat sempre que es respecti el principi de proporcionalitat; val a dir, els ho recordo, que l'informe extraordinari sobre el sistema penitenciari que es va presentar en aquest Parlament –del qual continuen sent vigent les xifres– mostra que som una de les societats europees que tenen l'índex més baix de delinqüència i que tenen, en canvi, un dels índexs més elevats de massificació en els centres penitenciaris.

Hem mantingut sempre que es garanteixi el principi de proporcionalitat, guardant el just equilibri de les forces d'ordre públic per constituir-se en garants de la seguretat col·lectiva; són els que de debò poden exercir aquella gran competència de l'Estat, el monopoli de la força. Ho concretaria com a fet exemplar l'any 2009 en el que va succeir desallotjant la Universitat de Barcelona. En la nostra resolució, i acceptat pel departament, vàrem plantejar que s'havia de respectar, com possiblement no es va fer, la intervenció mínima, la intervenció finalista, la intervenció proporcionada. Vàrem fer una actuació d'ofici i vam demanar al Departament d'Interior la tramesa de nous protocols d'actuació a la brigada mòbil i l'acord de col·laboració amb el col·legi de periodistes i d'aquelles mesures que s'adoptin pels fets ocorreguts perquè no es tornin a produir en el futur. I hem continuat d'ofici les visites a les comissaries dels Mossos d'Esquadra i dels policies locals.

Els recordo, senyores i senyors diputats, que tenim un estatut i una llei del síndic, vigent i acabada d'estrenar, la qual constitueix el mecanisme català de prevenció de la tortura dins del protocol de Nacions Unides. Fa falta que la Generalitat –els recordo la llei– acordi amb el Govern de l'Estat com es pot inserir el mecanisme català en el mecanisme espanyol, fa falta que vostès nomenin el consell assessor que està previst en aquest mecanisme, i aleshores farà falta que el síndic de greuges i el *defensor del pueblo* es posin d'acord per anar a treballar junts.

Pel que fa a l'Administració de justícia, continuem rebent queixes pels retards en la tramitació d'alguns procediments, disfuncions en alguns registres civils i pel funcionament d'alguns col·legis professionals. Les dilacions indegudes les plantegem immediatament al Tribunal Superior de Justícia. Vull tornar a subratllar la gran col·laboració abans de la definició última a la llei, que és molt avançada i que ha estat un pas endavant en aquesta col·laboració, amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per resoldre aquests temes, i s'han evidenciat mancances estructurals de l'organització judicial.

Continuem rebent queixes sobre registres civils per la lentitud en els seus procediments, pel tracte que de vegades es dóna. Vam obrir una actuació d'ofici per intentar impulsar la implantació de noves tecnologi-

es i ajudar a contrarestar la situació de col·lapse, com podien ser mesures com ampliant l'horari d'atenció al públic, incorporant nous serveis, com el d'ara, el de la cita prèvia per a una sèrie d'inscripcions que es poden fer al mateix registre, i les que afecten el registre civil central les hem adreçat al Defensor del Pueblo, i són molt paral·leles a les que es puguin produir en el cas de Catalunya.

És el Col·legi d'Advocats de Barcelona la corporació que ha estat objecte de més queixes; també cal destacar que n'hem rebut d'altres col·legis, com el de Tortosa, Granollers, Sant Feliu de Llobregat o Terrassa. La majoria de les vegades ha estat per la disconformitat dels ciutadans en la tramitació per part del col·legi..., de disconformitat amb l'actuació d'un lletrat, i la relativa a la manca de resposta d'informació respecte a les queixes que ells plantegen. Pel que fa a la tramitació d'aquestes queixes, s'observa una vegada més que, un cop el síndic intervé per demanar informació respecte als fets exposats pel promotor de la queixa, la resposta del col·legi és que aquesta s'ha resolt; per contra, en aquells casos en què, arran d'unes actuacions dutes a terme pel col·legi, s'ha considerat oportú fer un suggeriment, aquests triguen a contestar. Entre altres corporacions de dret públic assenyalaríem el Col·legi Oficial d'Odontòlegs i Estomatòlegs de Catalunya: manca d'informació i resposta expressa a peticions o queixes.

I, per últim, a l'apartat de justícia constatem encara endarreriments en la formació i provisió del personal laboral interí dels òrgans jurisdiccionals de Catalunya. Vàrem obrir una actuació d'ofici davant de la manca de formació del personal d'auxilis judicial assignat i, per l'altra, per analitzar el funcionament de la política de personal des del punt de vista de la seva redistribució entre les diferents plantilles dels òrgans judicials. S'hauria de constituir –ho vam dir l'any passat i crec que l'any anterior– una nova borsa de personal interí utilitzant nous criteris, com ara el de l'especialització i amb una formació actualitzada, si no, continuarem patint aquests retards.

Per últim, en aquest apartat els parlo dels temes que toquem sobre la violència de gènere en diverses actuacions d'ofici. Fins ara les línies de treball en aquest àmbit s'havien centrat a conèixer els serveis i recursos en l'àmbit de la Generalitat. Enguany, com a novetat, destaquem l'obertura d'una actuació d'ofici nova per conèixer els serveis especialitzats d'atenció a la dona dels quals disposen els ens locals, en particular a Barcelona. Les queixes en aquest camp són un nombre molt baix; hem rebut alguna queixa dels mateixos penats o imputats per aquesta matèria i continuem, òbviament, visitant totes les unitats instal·lades en les comissaries de cara a aquesta qüestió.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies a vostè, senyor síndic. Tot seguit donem la paraula als grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula, en nom de Convergència i Unió, la senyora Pilar Pifarré. Quan vostè vulgui, senyora diputada.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor síndic, per haver fet la seva presentació, que per un motiu personal no he pogut escoltar-la tota; però li asseguro que m'he llegit el seu informe en tot el que fa referència a aquests blocs d'aquesta segona sessió. Gràcies també a les persones que l'acompanyen.

Parlant dels serveis socials, és clar que un acaba deduint que les polítiques socials són les primeres perjudicades d'aquesta crisi, i es diu: «La manca de recursos també ha provocat que determinades prestacions de caràcter econòmic s'endarrerixin o fins i tot es redueixin», amb la consegüent afectació dels drets de les persones. La paràlisi, també, de la Llei de serveis socials per desplegar la Llei de la dependència –i no oblidem que tenim competència exclusiva en serveis socials– és un fet, i sembla que el Departament d'Acció Social oblida –oblida– que cal promoure l'autonomia personal des del conjunt, des de la globalitat i la integritat dels serveis socials, i això és, si no es fa d'aquesta manera o no ho fem d'aquesta manera, de fet, una renúncia a l'autogovern.

Pel que fa a la Llei de la dependència, amb dades reals, dades absolutament reals és un fet que hi ha un endarreriment de terminis que ja hem denunciat i que es ratifiquen amb les especificacions contingudes en l'informe; en lloc de sis mesos entre valoració i PIA –en lloc de sis mesos– arribem a un any i mig o dos anys. A més a més, l'atenció i la informació no són suficients, més aviat són deficientes. Hi ha persones que moren sense PIA i després els és impossible de cobrar; el PIA no ha acordat, per la manca de respecte, els terminis de l'Administració –hi ha PIA que no s'han pogut fer, no es compleixen aquests terminis de l'Administració. No es respecta al dret a triar; falten places residencials. Encara no s'ha tret el decret d'acreditació; les residències no cobren, això és un fet que ens ho estan dient dia a dia i que també es recull, de fet, aquí. Es prioritza el xec en la prestació econòmica per sobre del servei, contràriament al que diu la llei; la prestació econòmica que s'havia de donar extraordinàriament al cuidador no professional és el que ha acabat esdevenint sent l'habitual.

Quant a la discapacitat, el certificat de grau de discapacitat, estem ja en un termini per a la seva obtenció dels divuit mesos –divuit mesos– per gestionar la discapacitat, un certificat de discapacitació. Algunes ajudes tècniques no s'han convocat, i, per tant, ens trobem amb una realitat, que és la realitat de la retallada de les ajudes tècniques. La falta de recursos residencials per als discapacitats quant al nombre de places, quant als llocs, quant a les residències. I després també la falta d'un pla d'inclusió social amb els recursos econòmics. Ens trobem també amb les prestacions econòmiques de caràcter social; resulta que falten recursos. I els recursos es prioritzen, la Generalitat ha de prioritzar els recursos i s'han de prioritzar els recursos segurament per davant d'altres coses, i això significa que potser s'han de deixar de fer altres coses que potser són més crematístiques però al final afecten molt menys les persones, sobretot perquè hi ha un govern que s'autodefineix «el Govern de les polítiques socials». Hi ha prestacions econòmi-

ques, per necessitats bàsiques, del 2008 pendents de resoldre, vídues que han perdut el complement.

Quant a les famílies, moltes famílies viuen encara sense haver cobrat l'ajut del 2009, és un fet aquest. Prestacions econòmiques congelades; no s'han ampliat les franges d'edat dels zero a tres i dels zero a sis anys. És a dir, tot un panorama, quant a les polítiques socials, gens –gens– afalagador. Jo crec que vostè hi fa referència. Vostè va dir que entre les seves prioritats hi havia la defensa de les prestacions socials i de les polítiques socials. I nosaltres, senyor síndic, confiem, en aquest sentit, en la seva intermediació; nosaltres fem el que podem, fem les interpellacions que podem, però també confiem en la seva actuació.

Les relacions laborals i les pensions..., aquí ens trobem amb el problema, que sí que ha dit, dels treballadors d'escoles taller i les cases d'oficis i tallers d'ocupació. Vostè es preocupa, senyor síndic, amb tota la raó, i nosaltres també ens preocupem, per la situació laboral d'aquests treballadors –els treballadors de les escoles taller, de les cases d'oficis i dels tallers d'ocupació–, que estan ara en una situació precària, amb una relació laboral temporal. La mateixa Generalitat ha expressat la seva voluntat de prioritzar-ho i avançar en aquesta problemàtica, però encara avui, a dia d'avui més que avançar cap a la solució del problema sembla que avancem cap a prescindir de les escoles taller, de les cases d'oficis i els tallers d'ocupació, i s'ha dit això, i això provoca que aquests treballadors quedin sense lloc de treball. I, més greu encara, dins de les polítiques actives del Servei d'Ocupació de Catalunya es deixa en una situació difícil tots aquells joves que hi participen, i a més a més es deixa sense resposta els joves amb fracàs escolar.

Els ajuts a la promoció de l'ocupació autònoma. Ens omplim tots la boca quant a les subvencions, als ajuts, a la prioritització dels treballadors autònoms, doncs, bé, l'any 2008 amb ordres plurianuals ens trobem que s'escurça el termini per poder dur a terme les sol·licituds d'ajuda per part dels autònoms, i vostè, senyor síndic, considera que el canvi de termini de presentació de les sol·licituds perjudica les persones que tenen una perspectiva que de sobte es veu frustrada. Per aquest motiu va suggerir, vostè mateix, que es revisessin d'ofici totes les sol·licituds que haguessin estat denegades per aquest motiu i que s'obris un nou període de presentació. Això és el més elemental en el procediment administratiu, i el Departament de Treball no ho ha considerat oportú. Es crea inseguretat jurídica, es crea indefensió als sol·licitants i sobretot anem en contra de les polítiques per afavorir els autònoms, que en el que són les paraules i la teoria tots ho volem, almenys aquest Govern ho diu també.

La seguretat ciutadana, la justícia i la violència de gènere i prostitució..., tant pel que fa al Departament de Justícia com d'Interior lamentem, doncs, que algunes peticions de documentació que formula vostè, senyor síndic, no hagin estat ateses. La justícia, en el món de la justícia les dilacions, la saturació i el retard en els processos judicials continuen sense resolució. I nosaltres ens preguntem quines mesures concretes aplica el

departament per millorar aquestes situacions. Ja sabem que és molt difícil resoldre-les, es fan molts recursos, però almenys voldríem saber, doncs, quines són aquestes mesures. Veiem bé que el departament accepti les recomanacions que fa el síndic, ens alegrem del fet que les accepti, però, ull!, l'acceptació s'ha de traduir en mesures concretes. Destaquem, perquè ja fa temps que ho denunciem, la problemàtica del personal interí i recollim la proposta del síndic de la creació d'una nova borsa de personal interí especialitzat i amb formació. Ho ha fet perfecte.

Els serveis penitenciaris... També ho deia, hi ha una gran massificació, es manté el problema no resolt per l'increment d'interns, i la solució que semblava, doncs, la solució, la panacea i que segurament alleugeriria molt el problema, que és l'increment de mesures penals alternatives, no dóna la suficient resposta. I aleshores, de veritat, síndic, li demanem el seu suport perquè ajudi, ens ajudi a trobar una solució que no troba el departament.

Quant a la seguretat ciutadana, posem en relleu la contradicció entre les estadístiques i la percepció d'inseguretat ciutadana; les queixes en aquest àmbit estan entre les queixes quant a nombre més elevat. També lamentem que la documentació requerida al Departament d'Interior, en el cas desgraciat del desallotjament dels estudiants de la Universitat de Barcelona, no s'hagi tramès al síndic: els nous protocols d'actuació de la brigada mòbil, l'acord de col·laboració amb el col·legi de periodistes i les mesures acordades per evitar que es tornin a produir. I valorem, volem valorar, de fet, positivament les visites que efectuen a les comissaries locals, pel que suposa de reconeixement cap a la tasca que es fa des del món local, sovint no prou reconeguda.

Quant a la violència de gènere, és clar que calen més recursos. Creiem molt important facilitar la informació i afegir això que dèiem: més recursos. I aplaudim l'aproximació que ha fet el síndic per conèixer els recursos que s'hi estan esmerçant en l'àmbit local. I, a partir d'aquí, ja que ho ha demanat recentment, farem la valoració l'any 2010.

I quant a la prostitució, no es diu res a l'informe sobre aquest tema; suposem, no ho sabem –no ho sabem i ho preguntem–, que no arriben queixes, per tant, li preguntem si no arriben queixes, i també ens agradaria saber què n'opina el síndic. Fins aquí el primer bloc.

Gràcies, senyor síndic, i esperem –gràcies presidenta– les seves respostes.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Tot seguit, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Carreras. Si de cas, es reparteixen el temps... Si volen els avisos, senyora diputada... (*Pausa.*) Perfecte. Doncs, té la paraula quan vostè vulgui.

La Sra. Carreras i Jordi

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Pel que fa a l'àmbit dels serveis socials, començarem parlant, evidentment, de la Llei de la dependència; el síndic ja ha dit que això

agrupava un 60 per cent de les queixes que s'havien rebut. Jo crec que a hores d'ara ningú pot negar el progrés importantíssim que han suposat, doncs, les lleis de serveis socials i de la dependència, equiparables al que varen suposar en el seu dia tots els drets respecte a l'educació, a la salut o a les pensions. Crec que sí que, tal com deia en la passada comissió la senyora Pifarré, que potser s'havien creat massa expectatives, jo crec que no massa expectatives sobre la importància dels drets, que ho són, i són importantíssims, sinó segurament en la rapidesa i la resolució dels expedients. Aquí hi podríem estar d'acord. A més, hem de tenir en compte que això ha tingut lloc en un moment d'una crisi econòmica importantíssima, la qual cosa, doncs, tampoc ha ajudat gaire en aquest aspecte. Però aquesta llei ha tingut altres coses molt importants, com que ha acostat els serveis socials a les classes mitjanes i ha fet perdre una mica aquest estigma que tenien els serveis socials, que només s'adreçaven a serveis socials les persones que estaven en una situació d'extrema pobresa; ara és un dret que tenen tots els ciutadans.

Tot i aquest retard en els expedients, que reconeixem que sí que s'han produït en determinats moments, els PIA s'han agilitzat respecte a l'any passat, i, per donar algunes dades, doncs segons les dades del desplegament a finals de novembre del 2009 hi havia 188.723 sol·licituds valorades i s'havia determinat el grau de nivell i de dependència de 187.098 persones, és a dir, del 99 per cent. Del total d'aquestes valoracions, les que tenen dret a percebre una prestació són 133.492, i per atendre-les s'han fet 99.496 programes individuals d'atenció -PIA-, que suposen un 74 per cent de les valoracions amb dret. I la millora en el desplegament de la llei s'ha reflectit, evidentment, en el pressupost del Departament d'Acció Social i Ciutadania, que ha destinat 585.000 milions d'euros al pagament de prestacions econòmiques, mentre que l'any passat varen ser 346 milions. I per resumir la Llei de la dependència, doncs, 100.000 persones estan, ja, rebent un ajut de prestació gràcies a aquesta llei i més de 63.000 famílies ja han vist reconeguda la seva tasca com a cuidadores, i, al llarg del 2009, 260.174 persones s'han beneficiat de la Llei de prestacions socials i econòmiques, que complementa les rendes més baixes.

Jo penso, de totes maneres, que en aquest aspecte es pot anar una mica més enllà i ser imaginatius i millorar encara més l'atenció a les persones. I voldria aquí fer esment d'una comissió que s'ha creat; és un projecte pilot, al Pla de l'Estany, que jo conec bé perquè hi he participat, la Cassdep, que és la Comissió d'Avaluació i Seguiment Sectoritzat de Dependència, i que és un projecte en què treballen conjuntament diferents institucions i professionals per conèixer les necessitats i demandes de les persones en situació de dependència i les ofertes i recursos existents; valora l'assignació de recursos socio-sanitaris o socials adequats; gestiona les llistes d'espera; fa seguiment d'altres incidències, transicions entre l'àmbit hospitalari i el domiciliari, i dóna també suport a la planificació territorial. En aquesta comissió el que és molt important és que hi intervenen no només el Departament d'Acció Social i Ciutadania, sinó també el Departament de Salut, l'Institut Català de la

Salut, l'Insalud, la clínica de la comarca, l'Ajuntament de Banyoles, el consell comarcal, representants de residències... Bé. Ha tingut uns resultats extraordinaris i en aquests moments, doncs, aquesta manera de treballar s'està estenent ja fora de la comarca del Pla de l'Estany, a Osona, Vilanova i la Geltrú i Centelles, de moment.

Parlant d'un altre tema, el de la immigració, doncs, bé, la Generalitat només ha tramitat el 12 per cent de queixes dins d'aquest àmbit; el gruix de queixes sobre estrangeria s'han adreçat al defensor del poble, i pel que es diu en l'informe del síndic, doncs, les autoritats estatals..., amb aquestes autoritats la col·laboració ha estat immediata i bona, en aquest sentit.

Pel que fa a treball, podríem parlar d'un tema que ha sigut una mica conflictiu, el de les guarderies infantils laborals. El mes de juliol va finalitzar el programa de línies de suport del Ministeri de Treball i Immigració, i, per tant, de forma excepcional el departament va atorgar durant l'exercici 2009 un ajut extraordinari per mantenir aquestes guarderies, i s'està fent, tant pel Departament de Treball com pel d'Educació, el seguiment d'aquest tema. Tot i que cal recordar en aquest sentit que el Govern de la Generalitat està fent un esforç pressupostari sense precedents en matèria de llars d'infants aportant recursos per a la creació de noves places de titularitat pública.

Pel que fa a ocupació, que aquí s'ha parlat de les escoles taller, bé, el Departament de Treball rebrà 430 milions d'euros del Ministeri de Treball i Immigració per afrontar l'atur, que representa un 8,2 per cent de l'increment, molt per sobre de la mitjana. I per acabar el tema de les escoles taller, bé, el departament hi destinava 50 milions d'euros a l'any, aquests 50 milions servien per donar formació a dos mil alumnes, amb una duració de dos anys; el que s'ha fet ara és repartir els recursos, els recursos són els que són i, per tant, s'ha d'atendre moltes més persones, en aquests moments entre sis mil i vuit mil persones, més del doble que tenien les escoles taller i, per tant, és donar una formació que no sigui tan llarga, més curta i a un més gran nombre de persones.

I per acabar, ja, pel que fa a la discapacitat, doncs, destacar que dins del marc de l'estratègia per a persones amb discapacitat, del qual ja s'ha iniciat el cent per cent de les mesures previstes..., l'elaboració d'un model de servei d'inserció laboral per a persones amb discapacitat que complementi l'actuació de les oficines de treball o l'elaboració d'un banc de recursos per a la inserció laboral de persones amb discapacitat, amb malaltia mental, així com la millora del seguiment en el compliment de la Lismi o d'altres mesures alternatives. Per part meua, res més.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Tot seguit, té la paraula el senyor Casajuana. Quan vostè vulgui.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Moltes gràcies, senyora presidenta. Disculpin la veu, que és fruit d'una faringitis, residual en aquests mo-

ments. En primer lloc, respecte al tercer àmbit d'aquest primer bloc, voldria fer referència a un tema polèmic, l'aplicació del protocol SAVRY. Ens consta que l'ús d'instruments que contribueixen a sistematitzar i a estructurar millor les intervencions, tant en fase d'assessorament als òrgans judicials com d'execució de les mesures, és avui un fet indiscutible en molts països del nostre entorn europeu més avançat. I amb relació a aquest tema, a l'aplicació del protocol de valoració del risc de reincidència, s'està, diríem, pendent de la resposta que per part del síndic es faci arribar al departament amb l'interès de poder-lo aplicar correctament.

Respecte al tema de serveis penitenciaris, hi ha hagut un absent aquí, que és la manca de consideració de prioritats política i la consegüent dotació pressupostària durant llargs anys de governs de Convergència i Unió a una de les solucions per a tota la població reclusa, que és l'augment de les places penitenciàries adequades, modernes. El nom de «model» ho era fa un segle, però, és clar, ha quedat absolutament fora de ser modèlic, no? Sense que això vulgui dir que no s'hagi de treballar l'aspecte de les mesures penals alternatives, però em sembla que allò altre no es pot obviar; han sigut uns governs d'esquerres els que han tingut el coratge, malgrat que és un tema poc popular, que dona pocs vots, que és enterrar diners, per dir-ho així, en coses que llueixen poc..., però han entomat el tema, han agafat el toro per les banyes.

Pel que fa referència als permisos ordinaris, s'està aplicant, d'acord amb la normativa vigent, s'estan incrementant els permisos concedits: 4.923 interns diferents van gaudir de permisos el 2009 enfront dels 4.447 el 2008. Respecte als trasllats penitenciaris, el departament, en els tres casos que denuncia el síndic, va informar el síndic que els seus suggeriments formen part de les pràctiques de l'Administració penitenciària. És a dir, en la mesura que sigui possible els interns s'ubiquen a prop de la seva residència habitual, com a norma d'actuació prioritària, si hi ha les vacants adequades. Respecte als preus a les botigues al Cire i a altres centres, s'esmenta que el departament no havia respost encara sobre la qüestió plantejada. Actualment el departament ha fet arribar la resposta al síndic, eh?, és un tema que s'ha de resoldre. Hi havia aquesta consciència que s'estava en deute amb el deure d'informar.

Sobre el tema de comunicacions entre interns i d'aquests amb els seus familiars, fa constar les dificultats de comunicació. Des del departament es creu que aquesta allusió no és correcta, basant-se en aquesta... S'estan concedint *vis-à-vis*, comunicacions íntimes, que, com reconeix el síndic, no és un dret constitucionalment reconegut, encara que és desitjable sempre que sigui possible. En les noves dependències que s'estan posant en funcionament, les que estan en construcció, a la de Girona està previst disposar en els mateixos centres penitenciaris dels espais adequats per poder realitzar aquest dret, encara que sigui parcialment.

Respecte a les pensions no contributives, els serveis socials dels centres penitenciaris ajuden a aconseguir-les als reclusos a qui corresponen.

I, per últim, saltant-me altres temes, voldria fer referència a la gran col·laboració que diu el mateix síndic

que existeix en el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I, per últim, respecte al tema de la violència de gènere, bé, cal destacar la posada en funcionament de la unitat de valoració forense integral a la nova Ciutat de la Justícia, a Barcelona-l'Hospitalet. I respecte a altres qüestions, un tema important, els drets lingüístics, tenint en compte que tots som conscients que la justícia és dels òrgans estatals que van més retardats en la incorporació del català, com a llengua pròpia de Catalunya, en la seva actuació diària. Però hi ha un fet positiu: la garantia d'aquest dret d'opció lingüística. En aquests moments el 90,8 per cent de les oficines judicials estan integrades per personal que en una gran majoria de casos, més de tres quartes parts, disposa de competències suficients en llengua catalana per respondre oralment en català, i el 67,8 per cent de les oficines disposen de personal, més del 75 per cent, capaç de redactar en català. Són avenços en un àmbit que, com tots compartim, ha sigut francament difícil i jo diria inclús reactiu en alguns casos a la incorporació amb tota normalitat de la llengua nacional de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies a vostè, senyor diputat. Tot seguit té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Carrillo. Quan vulgui.

El Sr. Carrillo Giralt

Moltes gràcies, senyora presidenta. Benvingut, senyor síndic de greuges, i totes les persones que l'esteu acompanyant avui en aquesta compareixença, que per nosaltres té una gran importància perquè és la compareixença del síndic de greuges, amb el seu informe previ que ens ha presentat al Parlament. És un dels pilars que fan, doncs, que funcioni el nostre sistema parlamentari. I ens alegrem que sigui així, entenem que Catalunya i aquest Parlament han fet una bona feina en dotar-nos d'una llei del Síndic de Greuges, actualitzada recentment.

Em centraré, bàsicament per disponibilitat de temps, en l'apartat de serveis socials, perquè entre altres raons els altres dos capítols, diguéssim, el de treball i el de justícia, han estat ja abordats per alguns dels meus companys; algunes de les qüestions que volia plantejar ja han quedat recollides, no? Però penso que el tema de serveis socials requereix una focalització, per circumstàncies bastant òbvies, no? Perquè, com es diu en el mateix informe del síndic, és un dels capítols que centren, que concentren la major part del nombre de queixes, juntament amb els temes d'Administració pública. Serveis socials i Administració pública són els dos apartats en què es reben un nombre més elevat de queixes: 1.000 queixes en serveis socials, 1.000 queixes pràcticament en Administració pública, d'un total de 25.000 pràcticament que s'hauran rebut per part del síndic l'any 2009.

Quant a serveis socials, ens feien referència en la seva exposició a les mancances: que serien insuficiències de recursos, problemes de gestió i algunes limitacions en l'aplicació de la Llei de la dependència. Jo voldria fer

esment, perquè crec que és necessari fer-ho, en el sentit..., de dues qüestions, no? En primera instància, que la mateixa Llei de la dependència és una llei en què es preveu una aplicació progressiva fins al 2015. És a dir, tothom sabia, tots érem conscients que aquesta llei no es podria desplegar en el cent per cent del seu contingut en un termini de dos anys, evidentment; estem parlant d'un desplegament progressiu fins al 2015. Per altra banda, el desplegament de la Llei de la dependència –de la Llei d'autonomia personal, com se la vulgui anomenar– comporta necessàriament la participació financera també de l'Estat espanyol. I hem de dir, hem de posar en relleu que aquí hi ha un incompliment flagrant del que seria la part de finançament que li correspondria a l'Estat central, i, si no vaig equivocat, en aquests moments s'està a un terç del que seria necessari, quan en un principi estava previst que l'aportació fos absolutament paritària.

S'ha comentat per part d'alguns companys que m'han precedit en la paraula amb relació als terminis de resolució dels expedients de la Llei de la dependència. Nosaltres, miri, tenim unes xifres que no lliguen massa amb el fet que sigui una qüestió generalitzada que els terminis de resolució s'incomplixin en tots els casos. En el seu conjunt cal dir que la pràctica totalitat de les valoracions, segons dades que tenim, es fan ja dins del termini, és a dir, un 91 per cent es fa en tres mesos i un 98 per cent, en sis mesos; això no vol dir que no hi hagi un petit percentatge, però no és una qüestió tan quantitativa com qualitativa, com deia abans el síndic en la seva exposició inicial. Evidentment que la nostra missió, la missió del síndic i la missió dels diputats és vetllar perquè el Govern arribi al compliment del cent per cent, però cal posar-ho en relleu perquè si no ens podem endur la imatge errònia que s'estan incomplint en el cent per cent dels casos. Ho repeteixo, 91 per cent en tres mesos i 98 per cent en sis mesos pel que fa als terminis de valoració. Perquè als PIA s'estan posant totes les mesures disponibles per poder assolir l'objectiu que fixa la llei. Cal recordar que l'Administració local, els ajuntaments també en són una part implicada i estan treballant conjuntament amb el Departament d'Acció Social per fer possible l'objectiu durant el 2010. En aquests moments podríem dir que hi ha un 76 per cent dels PIA possibles que ja estan fets.

S'ha comentat també, amb relació al dret a triar entre el conjunt de serveis de la cartera de serveis socials, poder triar aquell servei més adequat a la seva situació personal i familiar, tal com disposa la legislació vigent. Aquest dret ja s'està respectant actualment. Cal recordar que el programa individual d'atenció, el PIA, és una prescripció professional per part del treballador o treballadora social, que estableix d'entre la cartera de prestacions i serveis disponibles el que millor s'adequa a les necessitats del sol·licitant en funció de la seva situació personal i el seu grau i nivell de dependència. Durant aquest procés es té en compte en tot moment la participació i consulta del sol·licitant, i en el seu cas elegix entre les alternatives proposades. Ho diu la mateixa Llei 39/2006, en l'article 29.1: «En el marc del procediment de reconeixement de la situació de dependència, la prescripció de serveis i prestacions corresponents, els

serveis socials corresponents del sistema públic establiran un programa individual d'atenció en què es determinaran les modalitats d'intervenció més adequades a les seves necessitats, d'entre els serveis i prestacions econòmiques previstos, a la seva resolució de grau i nivell amb la participació, prèvia consulta i en qualsevol cas de la seva família o entitats tutelars que el representin.» A més a més, volem posar en relleu que les dades de renúncia dels PIA indiquen que s'està respectant aquest dret, ja que tan sols el 0,3 del total de sol·licituds són rebutjades..., s'hi renuncien, em refereixo.

El Govern va atorgar fins al desembre del 2009 –s'ha apuntat abans la xifra de més de cent mil prestacions– 115.099 prestacions, comptant ajuts econòmics i serveis a les persones acollides a la Llei de la dependència, com a resultat d'haver resolt més de 99.000 programes individuals d'atenció, que són els plans que donen dret a les prestacions. S'ha de tenir en compte que cada cas és diferent i que una mateixa persona pot compatibilitzar un ajut i/o algun tipus de servei alhora.

També voldríem posar en relleu que el ritme de l'elaboració de PIA s'ha agilitzat respecte a l'any passat, a l'any 2008, i s'ha passat d'una mitjana de 3.725 expedients mensuals a 5.006. Hi ha hagut un increment considerable de resolucions. Actualment, al marge dels 99.496 plans fets, n'hi ha 34.446 en tràmit. Del total de valoracions dependents, de valoracions fetes, el 50 per cent corresponen a grans dependents i el 27 per cent, a persones amb dependència moderada. Aquests dos col·lectius són els que actualment tenen dret a rebre les ajudes de la llei; l'altre 23 per cent correspon a persones que tenen dependència lleugera o bé no es poden acollir a la llei perquè no se'ls considera dependents. Tot i així, les dades confirmen la tendència en el sentit que augmentaria la petició de serveis. Evidentment, el context de crisi econòmica o la mateixa existència de la universalització que contempla la llei fan que hi hagi un augment de petició de serveis. Actualment gairebé la meitat de les prestacions concedides són en serveis i l'altra meitat són econòmiques; en canvi, a principis del 2008 el percentatge de prestacions en serveis que es concedien era només del 28 per cent, mentre que les econòmiques suposaven un 72 per cent. Crec que val la pena posar en relleu aquestes xifres perquè alguna informació prèvia que s'ha donat no anava en la mateixa línia del que acabo de dir.

La millora en el desplegament de la llei també s'ha reflectit en el pressupost destinat al desplegament de la llei, així que en el que va d'any el Departament d'Acció Social i Ciutadania va destinar ja 585 milions d'euros al pagament de les prestacions econòmiques –que crec que aquesta xifra s'ha apuntat abans–, mentre que l'any passat el pressupost va ser de 346 milions. Fins al novembre del 2009 el Govern va destinar 937 milions al pagament de prestacions.

Volia fer també una referència a l'apartat de discapacitat. L'any 2009 s'ha pogut fer front a les fortes demandes de valoració de discapacitat, i podem dir que s'està donant una resposta dins del temps desitjat en la gran majoria del territori de Catalunya, que no vol dir en la seva integritat com ens agradaria, però sí en la

gran majoria. Concretament, a la zona de Tarragona i comarques s'està donant resposta en un termini de tres mesos; a Lleida i comarques, en un termini aproximat de dos mesos; a les Terres de l'Ebre, de cinc/sis mesos; comarques gironines, sis mesos; Osona, dos mesos; Bages i Berguedà, on hi havia una elevada llista d'espera, s'han pogut posar diferents mesures en xarxa i s'ha escurçat el termini. On sí que hi ha una..., diguéssim, un *gap* és a la zona de Barcelona ciutat i àrea metropolitana, on hi ha una llista d'espera de quinze mesos per a aquelles primeres sollicituds que al·leguen una discapacitat de tipus físic. A la zona de Barcelona, el Maresme i el Vallès Oriental hi ha un temps d'espera, també, de quinze mesos per a les primeres valoracions. Per a primeres valoracions –per acabar– de persones amb disminució psíquica, amb totes les mesures preses s'ha aconseguit poder donar una resposta al ciutadà en un termini màxim de tres mesos, per la qual cosa es compleix perfectament la normativa establerta. Com a mesures noves, destacar que, per aconseguir acabar de resoldre la llista de temps d'espera del Vallès Occidental, s'ha tancat un nou conveni amb el Consorci Sanitari de Terrassa, que també, doncs, fa que aquest termini s'estigui posant al dia.

He volgut apuntar aquestes xifres que m'han semblat interessants per posar en relleu que, evidentment, estem en una línia progressiva de compliment de la Llei de la dependència, i aquesta seria, si volguessin, la reflexió per fer-li al síndic. És a dir, jo entenc, comprenem, vaja, el nostre grup, Esquerra Republicana comprenem que no es pot, malauradament, posar en relleu que s'hagi donat un compliment al cent per cent, però sí aquesta progressivitat en el funcionament de la Llei de la dependència, amb l'objectiu que el 2015 pugui arribar-se al cent per cent del seu compliment. I voldria, en tot cas, preguntar-li al síndic quina és la seva valoració d'aquesta tendència del compliment de la llei.

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta, i senyor síndic.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Rafael López. Quan vostè vulgui.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor síndic, de nou per explicar-nos l'apartat que ens ha vingut a explicar d'acció social, de seguretat ciutadana i serveis penitenciaris, justícia i treball; també gràcies a aquells que l'acompanyen, que també han format part de l'equip que ha elaborat les conclusions.

Jo, senyor síndic, faré una reflexió general, que ja li vaig fer l'altra vegada. Jo crec que el seu informe, a banda de moltes virtuts que té, ens permet analitzar des de dues vessants: el problema de les persones individuals que emeten la queixa i després les solucions que vostè..., o recomanacions, més que solucions, recomanacions que fa a l'Administració no només per rectificar els errors que s'hagin pogut produir en la queixa, sinó perquè l'Administració millori el seu funcionament. Per mi és tan important l'un com l'altre. És a dir, moltes vegades

quan vostè ens fa les estadístiques després de cadascun dels apartats i ens diu: «L'Administració ha acceptat la recomanació del síndic», m'agradaria pensar que no només accepta la recomanació des del punt de vista individual d'acceptar i reconèixer l'error que ha comès individualment, sinó que ho ha acceptat per arreglar perquè allò que ha succeït no torni a succeir.

El problema que veiem és que novament, si mirem, per exemple, l'apartat de serveis socials, novament aquest any veiem els mateixos errors que vèiem l'any passat –els mateixos errors–, és a dir, els mateixos vicis de l'Administració, vicis en allò que ha de complir. Perquè és cert, per exemple, que la Llei de la dependència té, doncs, un abast en la seva implementació fins al 2015 en determinats casos, és a dir, aquelles persones que no són grans dependents encara no han entrat a formar part o no han entrat a formar part de l'àmbit, però n'hi ha d'altres que sí; d'aquests estem parlant avui, és a dir, d'aquells a qui ja s'està explicant la Llei de la dependència.

Miri, jo el que veig és que de les seves queixes any rere any l'Administració, si em permet l'expressió, «peca» dels mateixos pecats: primer creem, fem moltes normes aquí, al Parlament, però no posem els recursos necessaris perquè aquesta norma s'apliqui. He de dir que sí, arribem a acords, fins i tot la Llei de la dependència va ser un gran acord a nivell estatal, aquí hem arribat a acords a nivell de la Llei de serveis socials; el problema és que allò que nosaltres definim com a drets –i moltes vegades parlem dels drets subjectius com a drets que ja no calia pactar amb l'Administració, per dir-ho d'alguna forma, sinó que ja quedaven reconeguts per la mateixa llei– veiem que no s'aplica. Ho podem veure en la dependència, ho podem veure en les prestacions econòmiques, algunes prestacions econòmiques que fins i tot s'endarrereixen perquè precisament no hi ha els recursos determinats.

Després, normes sense desenvolupament, i ho veiem en algunes queixes que li han presentat al síndic: l'assistent personal. Aquesta és una llei de dependència? Actualment sí. Per què? Perquè mentre no existeix l'assistent personal, la figura de l'assistència personal, no serà una llei d'autonomia, perquè només podrem assolir l'autonomia per a les persones amb discapacitat quan tinguem l'assistència personal. Per tant, avui en dia més que mai aquesta és una llei de dependència, de moment.

Tercer, criteris poc clars, fins i tot algunes mancances, ja no manca d'informació, que m'hi referiré, sinó criteris poc clars. I vostè s'hi referia, per exemple, quan parlava de l'aplicació i de la implementació de la Llei de la dependència: «S'han denegat alguns ajuts justificants ordres internes del departament.» És a dir, una ordre interna que no apareix en lloc, de la qual ningú té coneixement, a la qual l'usuari no pot accedir perquè és una ordre interna, i quan ho demana a l'Administració li diu: «No, perquè hi ha una ordre interna que...» Això no dóna una garantia jurídica, i això el que dóna és precisament un perill per a l'usuari.

Un cinquè apartat, o un quart apartat: manca d'informació. És a dir, jo trobo que moltes vegades sí que tenim i fem moltes polítiques públiques, però el ciutadà té molt

poca informació –i això és un tema, jo crec, síndic, que afecta molt la seva institució–; molt poca informació, no dels seus drets, sinó de com fer valer els seus drets davant l'Administració. És a dir, per exemple, el famós silenci administratiu. Quan li deneguen a alguna persona, doncs, quan li estan denegant, per exemple, l'accés a la Llei de la dependència, què pot fer aquesta persona? No ho sap. És a dir, hi ha una manca d'informació, no dels drets, sinó de com fer valer els seus drets. I ja no aquelles persones grans que tenen fills o filles que se'n poden fer càrrec, sinó persones grans que no tenen a ningú. I això és una fallença, és una mancança que tenim a casa nostra. Què fem amb aquestes persones grans que no tenen cap tipus de recolzament quan l'Administració els diu que no poden accedir a un servei o no poden accedir a una prestació de la dependència? Jo crec, síndic, que això és un tema del qual ens hem d'ocupar, sobretot en la protecció a la gent gran que no té familiars.

Sisè, canvis de polítiques, i hem posat un cas, el cas de les escoles taller o la casa d'oficis. Miri, no només existia el compromís de l'Administració, no només existia aquest compromís que li va fer a vostè l'Administració per donar més estabilitat als treballadors, sinó que a més existia un pacte o un acord –perquè això dels noms no sé si fa la cosa, a mi em sembla que amb el tripartit sí–, no sé si era un pacte o un acord juvenil en què un dels punts principals era precisament les cases d'oficis, les escoles taller. I què ens trobem? Doncs ens trobem que el gener d'aquest any..., és a dir, ja ho veurem això, ja ens veurem d'aquí a un any, si tenim sort, ja ens veurem d'aquí a un any, doncs, en parlarem un altre cop. Per què? Perquè una de les primeres coses que es diu a principis d'any és que no hi ha recursos per a les cases d'oficis ni les escoles taller. És a dir, aquesta manca de polítiques o les «manques» de polítiques, per exemple, en la implementació de les residències han provocat que tinguem una mancança de residències; un any s'afavorien residències concertades, altres anys s'afavorien residències col·laboradores i no hi havia un marc clar.

Els retards. Sempre poso el mateix exemple: si nosaltres ens demorem un dia en pagar els impostos, l'Administració ens multa, però si l'Administració... –i ho posaré sempre–, però si l'Administració ho fa no passa res. Fixi-s'hi, fa poc veiem com hi havia algunes residències a qui trigaven fins i tot un any i mig a pagar, residències privades petites, sobretot moltes concentrades a Barcelona, i això afecta també la qualitat del servei –un any i mig perquè la Generalitat els pagués. Quan li ho vam consultar a la consellera, ens diu que era un error informàtic...; un any i mig error informàtic..., i no havia passat absolutament res. I jo crec que hem de trobar també la forma de veure com l'Administració ha de respondre sobre els retards que té.

Vuitè, una manca de coordinació, i vostè ho ha comentat, en alguna de les polítiques, sobretot de la Llei de la dependència, en algunes de les polítiques que s'han d'implementar; no només manca de coordinació entre diferents administracions, sinó manca de coordinació entre la mateixa Administració. Quan la Generalitat de Catalunya treu les ajudes PUA, que vostè s'hi ha referit, diu: «No, és que no pertany a Acció Social i Ciutada-

nia, això és un tema de Salut.» Encara estem esperant que Salut, doncs, legisli sobre les ajudes PUA. És més, quan surt la cartera de serveis que tindrà vigència fins a l'any que ve, és a dir, 2011, i quan la Llei de serveis socials ens diu que el 2011 ja han d'estar coordinats els serveis socials i sanitaris, és a dir, serveis sociosanitaris, ens trobem que les ajudes PUA no desapareixen. I, síndic, una cosa important: aquestes ajudes que han desaparegut són les més demanades per les persones i per les famílies amb discapacitat. Per tant, això ens preocupa molt. De nou veiem manca de coordinació, no només en diferents administracions, sinó també dintre de l'Administració.

I un tema que a aquest –no dic «portaveu» perquè no sóc portaveu d'aquesta comissió– diputat el preocupa i molt: la manca de transparència en les dades de l'Administració. Jo he pogut veure, per exemple, quants assistents personals hi ha a Catalunya. A vostè li han pogut dir una cosa, les estadístiques que tenim del ministeri en diuen una altra, la de la conselleria en diu una altra, i quan alguna associació o quan algun jutge ha reclamat a l'Administració que li doni el número, li n'han donat un altre. Això a nosaltres ens preocupa. I li poso una dada: si vostè agafa els demandants, ja no per fer la valoració..., perquè és una trampa dir: «No, és que el 90 per cent de les valoracions...» Miri, la valoració, en definitiva, no diu res, el que s'ha de veure és si els PIA es compleixen, que és quan la gent ja veu que la seva prestació o el seu servei s'ha complert.

Quan nosaltres veiem els demandants a PIA de fa tres mesos i veiem els demandants de PIA... –li parlo de les estadístiques–, de fa tres mesos i veiem els demandants a PIA que tenen realment el PIA, veiem que hi ha trenta mil persones que no el tenen. És a dir, ens poden dir «90 per cent», però la realitat és que quan nosaltres gratem una mica i veiem les estadístiques veiem que hi ha trenta mil persones que fa tres mesos van començar, van demanar, estaven ja amb la valoració feta, és a dir, ja li havien de fer el PIA, i actualment no el tenen. És a dir, aquests retards..., i no només retards, sinó retards també, per exemple, en les ajudes a les famílies, que cada any surten a una data diferent. És a dir, no donem estabilitat, i, per tant, tampoc donem coherència a la gent que ho necessita a l'hora de planificar-se la seva vida, sobretot aquelles famílies que tenen fills a càrrec. O, per exemple, una manca de transparència a les llistes d'espera; no tenim actualment unes llistes d'espera clares, no només en l'àmbit de la dependència, sinó també en l'àmbit de les residències.

Per tant, jo crec que, any rere any..., i d'això en podríem parlar també de la seguretat ciutadana, pel que fa a la manca fins i tot d'una voluntat política perquè hi hagi..., perquè la realitat es vegi en aquestes estadístiques. I veiem, per exemple..., i un cas que m'ha sorprès molt és el de la policia local de l'Hospitalet, que no tramitava denúncies ni admetia denúncies. Però és que li poso un cas que em va passar –ja acabo, senyora presidenta– di-vendres a la Barceloneta: l'oficina d'informació i de denúncia a la Barceloneta dels Mossos d'Esquadra, quan tu vas allà –o de la policia local, ara no li ho sabria dir–, quan tu vas allà et diuen que no, que ells estan només per tramitar les denúncies de la platja, del que passa a

la platja. Això és una realitat de la qual se'ns queixaven els veïns de la Barceloneta. A mi em preocupa també que no només hi hagi aquesta manca de transparència, sinó que hi hagi a més per algunes coses alguna manca de voluntat perquè no hi hagi aquesta transparència.

Gràcies, senyor síndic, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Ja per acabar el torn dels grups parlamentaris, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Mercè Civit. Quan vulgui.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. Nosaltres repartirem la intervenció i començaria, en primer lloc, jo i, en tot cas, als cinc minuts donaria la paraula al senyor Milà.

Bé. Agrair al síndic i al seu equip l'informe que avui ens presenten. L'aspecte de serveis socials és on hi ha més demandes des de fa uns anys, i ja ho hem dit en més d'una ocasió, no?, vull dir que quan es fan lleis la gent i les persones tenen més drets, doncs, evidentment poden reclamar més drets, i, per tant, benvingudes totes les demandes que fan al síndic perquè vol dir que cada vegada la població té més drets. En moments en què als serveis socials les prestacions són molt petites és molt poc el que la gent pot reclamar. I també benvingut perquè així també ens ajuda a veure on encara es falla per desenvolupar aquests drets que tenen els ciutadans i les ciutadanes.

És cert que encara hi ha uns certs retards en el tema dels PIA, ja s'ha dit, i quan es concedeix o se sol·licita un ajut fins que es fa el PIA i després s'aprova i es dona la subvenció, però també és cert..., una mica em sembla que ho deia el diputat d'Esquerra Republicana, no?, per on van les tendències, si van per millorar i per anar reduint, que crec que és el cas, o si hi ha un estancament. Nosaltres valorem positivament la tendència que s'han anat reduint aquests terminis des del primer dia que es van implantar la Llei de la dependència i la Llei de serveis socials aquí, a Catalunya. I un altre dels aspectes que a nosaltres ens semblen positius en la seva implantació és el fet que aquesta llei no era únicament per donar ajuts a les persones per cuidar els seus familiars, sinó sobretot el que havia de suposar era la prestació de serveis a les persones, no? I s'ha invertit aquesta tendència, ho deia el diputat d'Esquerra Republicana: de l'any 2008 un 28 per cent tenia serveis, uns setanta-dos ajuts a la persona per cuidar, ara es va a un 50 per cent i esperem que en un futur aquesta tendència es pugui anar modificant i no tant facin falta els familiars per cuidar, sinó els drets a les persones a tindre els serveis necessaris.

Un altre dels aspectes que també volfem..., bé, en els quals també se centra és la valoració de les persones amb discapacitació. En tot cas, ens sembla important que es facin uns criteris de prioritats, i segurament les persones amb discapacitació psíquica tenen una prioritat enfront de la física, però sí que és cert que el que es concreta a la Barcelona metropolitana..., s'hauria de millorar el servei; això no vol dir que a Tarragona, Llei-

da i Girona no funcioni en els terminis adients, que crec que és de cinc o sis mesos.

Un altre dels temes que també surten en cada informe és tot el tema de l'accessibilitat, i aquí sí que voldria dir un parell de coses. Compartim amb vostè la proposta que fa d'homologació sobre les places d'aparcament de tots els ajuntaments, perquè sembla que n'hi ha uns que en tenen, uns altres no, etcètera, doncs sí que estaria bé l'homologació d'això; després també citava les barreres arquitectòniques en una estació de metro, i un altre en què jo crec que no sé si han tingut queixes o han actuat d'ofici és el tema de la Renfe. Evidentment era una competència estatal, ara tenim competències a Catalunya. Però jo, que sóc usuària del transport públic, a vegades per a mi mateixa a segons quins trens és difícil per l'alçada que hi ha pujar-hi, no? I, per tant, creiem que per a les persones amb discapacitat segurament dintre de moltes coses que haurem de millorar a la Renfe des que tenim competències a Catalunya aquest tema també s'hi podria incloure i saber si han tingut alguna queixa en aquest sentit.

Sobre la Lismi, no sé si tenen alguna dada o han tingut alguna queixa sobre la seva aplicació a les administracions públiques, el percentatge per ocupació de persones amb discapacitat.

Després, referent al que seria treball, relacions laborals i pensions, un parell d'aspectes. En el tema de les escoles taller és cert, el problema dels professors és de fa molts anys, des que es van crear; no és d'aquest Govern, sinó que..., de sempre les escoles taller i les cases d'oficis, com tots els projectes subvencionats per la Unió Europea, són en base a programes, i els tutors/professors sempre han estat en situació temporal. I sí que és cert que des del nostre grup parlamentari creiem que hi hauria d'haver alguna figura perquè es van succeint les subvencions una darrere de l'altra, per tant, aquestes continuïtats haurien de tenir..., els treballadors haurien de tenir una certa garantia de continuïtat, no els contractes temporals. Però sí que és cert que també les normatives, tant estatal com catalana, queden una mica més encotillades i creiem que s'haurien d'anar modificant.

I referent a les escoles taller, a veure, jo és que crec que el Departament de Treball no les anul·la; ha fet una reorientació, per una banda, donant més als plans locals, però després, per una altra banda, també és cert que les escoles taller han de tindre una adequació al dia d'avui: la majoria eren de la construcció. A veure, ara cal fer escoles taller de la construcció? Jo crec que no perquè el futur no està en la construcció. Per tant, això no vol dir que el Departament de Treball no faci o no vulgui projectar polítiques per als nois i noies amb fracàs escolar. I aquest és el repte que s'està plantejant en aquests moments: quines polítiques per educar els xavals aquests en l'àmbit laboral, no? I això és el que s'està tractant ara, veure quina és la millor sortida que es pot fer.

En el tema de les pensions, compartim amb vostès que les pensions en aquest país són molt baixes encara, encara que tinguin un increment de l'IPC percentual cada any. Però hi ha pensions de vídues i de persones que no

són vídues que són molt baixes, i segurament en el tema de vídues també hi ha altres problemes que no estan solucionats, com les persones que han tingut parelles diferents a l'hora de distribuir la pensió, si s'han casat o no s'han casat. Però creiem que totes aquestes propostes estaria bé poder-les abordar en el que seria la reforma de la seguretat social i en el Pacte de Toledo.

I, finalment, referent a la violència de gènere, felicitar que hagin visitat els centres, els serveis de la ciutat i, en tot cas, també els proposaria que poguessin veure el servei de protecció de la víctima del Departament d'Interior, que és del millor, jo podria dir, que hi ha a l'Estat espanyol i fins i tot en alguns països de la Unió Europea.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, senyor Milà. Quan vostè vulgui.

El Sr. Milà i Solsona

Moltes gràcies. Per la meua part voldria incidir en els aspectes relatius a les mesures vinculades a la seguretat ciutadana i a les actuacions del Departament d'Interior, certament sensibles. Vull dir-li, expressar-li, en primer lloc, síndic, que creiem que l'enfocament que vostè fa en l'informe, aquest any també i en anteriors, és perfectament, no només assumible, sinó que té una gran càrrega didàctica especialment en temes sobre la percepció d'inseguretat.

Nosaltres compartim la seva visió que ens trobem en un país, objectivament, des del punt de vista estadístic, amb uns nivells de seguretat ciutadana acceptable, però sabem també, i ho compartim, naturalment, que aquesta no és la percepció que tenen els ciutadans, especialment aquells que es veuen vinculats a una actuació que afecta la seva seguretat. I també compartim el fet que aquesta percepció d'inseguretat en situacions, en moments de crisi econòmica, de forta conflictivitat social és natural que es percebi més àmpliament, fins i tot a causa del ressò mediàtic que tenen i de la inevitable utilització política d'aquestes situacions. Però el que retenim i el que volem valorar amb vostè és el fet que la situació s'està portant bé, que, per exemple –i d'això valdria la pena poder disposar d'alguna comparativa que vostè pogués avalar–, el fet que quan es fa el desplegament dels Mossos d'Esquadra a les comarques del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre poc més d'un any passat ja s'incrementa la percepció de seguretat, millora amb relació a anys anteriors. Això vol dir que la proximitat del Cos dels Mossos d'Esquadra incrementa aquesta situació de seguretat.

Respecte a les praxis policials, que és un tema preocupant, nosaltres ens felicitem que pràcticament hagin desaparegut del seu informe, i vostè ho constata, les queixes per males praxis en la fase de detenció i custòdia dels detinguts, que s'han anat reduint gràcies –creiem que vostè ho compartirà– a la presència de les càmeres de videovigilància i també a la constitució del comitè d'ètica de la policia. Respecte a les praxis en els avalots i en els conflictes ciutadans, certament molt complexos, vostè fa referència i sap –i el departament crec que li ho

ha comunicat– que s'han adoptat mesures per modificar les praxis o el funcionament en el moment de l'actuació dels antiavalots per part de la brigada mòbil del cos.

Respecte a la millora de l'atenció ciutadana, vostè hi fa referència en nombrosos punts: la bona organització de les comissaries en l'aspecte tècnic, la potenciació del contacte amb la ciutadania, la importància de les oficines amb relació a la comunitat, també ens agradaria destacar els mecanismes per millorar l'atenció a la ciutadania des de la implantació del sistema de bústia de suggeriments, agraïments i queixes –on els ciutadans i les ciutadanes poden connectar amb la seva policia per expressar directament opinions respecte al servei–, i la creació de la carta de serveis, seguint les seves recomanacions, la creació de la carta de serveis dels Mossos d'Esquadra i les millores que s'han en fet en les infraestructures.

Per últim, li voldria fer una petició en trenta segons. El seu informe, quan parla de seguretat viària, es refereix més a les queixes per multes, per notificacions, etcètera; no hi ha gaires queixes. En tot cas, voldríem conèixer la seva valoració sobre l'increment d'accidentalitat o de morts o de sinistres a les carreteres, a què ho atribueix. I ja que nosaltres tenim dret, en virtut de la Llei del Síndic, a fer-li propostes i suggeriments –li'n vaig fer un la setmana passada–, potser seria bo que la sindicatura actués d'ofici per intentar treure a la llum aquesta contraposició entre el dret que alguns consideren a la llibertat de córrer a la velocitat que considerin convenient i el dret a la salut, a la seguretat física de les persones i el dret al medi ambient, que gira al voltant de les actuacions dels vuitanta quilòmetres. No sé si vostè ha rebut queixes sobre el tema de les limitacions de velocitat; seria bo saber-ho, tant si ha rebut queixes sobre aquest tema com si no n'ha rebut. I si aquest, que és un tema que almenys, segons sembla en aquest Parlament, és un tema de la màxima importància política, transcendental per a la vida d'aquest país, si no mereixeria alguna actuació d'ofici per a això, per contraposar, a partir de les dades que vostè pugui reunir, si ha de primar el dret a la velocitat o el dret a la salut, a la seguretat de les persones i al medi ambient.

Gràcies, senyora presidenta. (*La Sra. Civit Illa demana per parlar.*) Perdó..., bé, demana la paraula...

La presidenta

Trenta segons, senyora diputada, perquè, de fet, ja li havia posat al senyor Milà...

La Sra. Civit Illa

Sí, perdoni, només era dir que m'havia oblidat que no podré estar present a la seva resposta; disculpar-me, i que el diputat ja en prendrà nota.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada.

Com sempre, suspendrem la sessió per deu minuts... (*Veus de fons.*) Un quart d'hora, a tres quarts de sis ens trobem aquí una altra vegada. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i tretze minuts i es reprèn a tres quarts de sis i vuit minuts.

La presidenta

Gràcies, senyores i senyors diputats. Tot seguit té la paraula, per respondre a les preguntes dels diputats en aquest segon torn. Senyor síndic, quan vostè vulgui.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. Dues precisions. Primer, el tema de les migracions el vam discutir, en part, en l'edició anterior –cap problema a referir-nos-hi quan sigui col·lateralment a qualsevol altre apartat–, i jo em cenyiria al que vam plantejar en l'edició anterior i fins i tot en l'espera de noves competències que s'aniran desenvolupant en el marc de l'Estatut. I la segona precisió, no és només serveis socials el que té major nombre de queixes enguany, també el tema de l'habitatge. Quan jo vaig presentar l'informe els vaig dir: «És significatiu, és quelcom a subratllar enguany que per primera vegada el procediment administratiu no és qui s'enduu el primer lloc, hi ha dues matèries que passen pel davant: una és serveis socials i l'altre és habitatge», i, en part, ja ho vam discutir a la sessió anterior.

Sobre el tema més comentat, i òbviament per raons lògiques, de la Llei d'autonomia personal o Llei de la dependència. Nosaltres hem dit des del primer dia que hem hagut de treballar sobre aquesta qüestió que aquest és un dret molt avançat, és un dret molt progressista; no hi busquin cap connotació del ventall d'asseure's a l'hemicicle dret o esquerre, en termes de drets, d'ones i fases de drets, com fan tots els analistes sobre l'evolució dels drets en el món. És un dret, a més, subjectiu, i, per tant, ja no és un principi rector, no és allò: «Inspiris-vostè en el que diu aquest dret», que també són importants els principis rectors; és un pas molt gran endavant, que qui vulgui pot anar a un tribunal a exigir aquest dret.

Segurament la memòria que es va fer a l'entorn d'aquest dret va quedar curta; això és un fet que estan reconeixent els màxims responsables de diverses administracions al territori de l'Estat espanyol. (*Veus de fons.*) Jo, per altres motius fa pocs dies estava amb el màxim responsable d'una altra comunitat autònoma i em deia el mateix que estic dient jo ara, que es notava aquestes dificultats segurament per aquest quedar-se curt en les previsions. Però cal afegir que segurament no es van preveure formes suficients per als mitjans administratius, que hi ha hagut algunes errades, com diu el mateix departament, de models informàtics al tractament d'aquestes dades, i ara s'hi ha afegit el tema de la crisi econòmica, que això pot afectar transversalment a tothom.

Nosaltres, més enllà del seu legítim debat parlamentari, en el qual, com poden comprendre, no entrarem gens, ni ara ni aquí ni de manera certa mai, nosaltres què hem de fer? Explicar-los les queixes que rebem i plantejar-los les formes de col·laboració que hem ofert a l'Administració. Aquest és el nostre paper. Si vostès em demanen: «Senyor síndic, quanta gent està pendent de resolució a la Llei d'autonomia personal»? No ho

sé, perquè jo no sóc l'oficina de resolució d'aquestes demandes. «Quantes queixes tenen vostès sobre aquesta qüestió?» Ja ho hem explicat, l'any passat, aquest any, etcètera. I també poden veure, perquè a més tenen totes les resolucions a la seva disposició, tantes vegades que hem ofert solucions, col·laboració, propostes de millora. No sé si han servit per una vegada o per moltes més, no voldria tornar a reobrir el tema que em plantejava la senyora Pilar Pifarré, l'altre dia, amb tota legitimitat; nosaltres hem plantejat la queixa que hem rebut i què és el que hem plantejat com a mesura per superar-la. Els garanteixo que sempre el Síndic de Greuges, com a institució, té com a norma analitzar la queixa, investigar-la, posar-la tan punyent com sigui necessari per entendre el problema, però també de la forma més clara possible entrar en la seva solució i oferir-la a l'Administració.

I és evident que nosaltres tenim queixes sobre retards, nosaltres tenim queixes de terminis bastant més elevats dels que s'han dit aquí, ho torno a dir, no perquè totes, ni molt menys, siguin de terminis amb retard –ja he començat dient que és una llei molt progressista i que són drets subjectius molt importants–, i també vull que quedi claríssim que el síndic no està dient: «Totes les demandes sobre la Llei d'autonomia personal porten retard», ni molt menys; està dient quines, en el nostre cas, i quins tipus de retards que considerem que afecten directament drets, i drets molt importants. I aquí... –amb aquesta precisió, eh?, anem si volen al petit espai a què ens estem referint com a síndic–, és atemptar contra un dret, encara que sigui amb la llei a la mà, correcta, el retard, i això va amb el cas últim de la mort. S'atempta contra un dret, i s'atempta contra un dret d'una persona, del seu entorn, etcètera. I a qui li toca, entre d'altres, en el nostre ordenament autonòmic subratllar-ho i intentar garantir-ho? A la nostra institució. Que ens interpretin així, no? Com quan hem plantejat que haurien de mantenir-se uns PUA especialment com a complement, en casos no coberts, i que fins ara estem pendents que se'ns respongui per part del Govern.

Sobre barreres arquitectòniques, en el cas de Renfe nosaltres fins ara actuàvem –s'ha dit molt bé aquí– a través del DPTOP; ara començarem, òbviament, a actuar a través de la Generalitat en el que ha estat transferit, i estem plantejant-nos una actuació d'ofici sobre aquesta dimensió.

Nosaltres insistim en el tema de les escoles taller, que ni molt menys totes són sobre la construcció. Especialment, pel que fa al personal, hi ha aquí un bagatge important per preservar i per mantenir, l'experiència d'aquest personal, i donar-li –jo deia que és una paradoxa– una certa estabilitat quan han de treballar en coses molt inestables, si no malament la continuïtat d'aquestes polítiques.

Nosaltres, per últim, encara sobre el camp de les relacions laborals, vàrem plantejar, com aquí s'ha dit, que en les sol·licituds que tenien els autònoms d'aquests ajuts que se'ls escurçava a dos mesos es reconeguessin les noves expectatives de drets d'aquells que abans ho havien plantejat, i fins ara hem tingut la negativa per resposta. I ho he de dir amb molta humilitat: no és acceptable, podrien fer més, i demano al Govern que

s'ho torni a mirar. Ja tenim la negativa per part del departament, però els demanem que s'ho tornin a mirar perquè aquí estem afectant un dret.

Pel que fa a la seguretat, nosaltres valorem que hi hagin nous protocols en les forces d'ordre públic. Hem demanat informacions respecte a això; que quedi clar que se'ns ha respost el 2010, no el 2009, per tant, no em demanin que a l'Informe del 2009 ja prevegi què em contestaran el 2010. Per tant, escolti'm, hi ha un retard sobre aquesta qüestió, ubiquem-la en el debat que hem de tenir. I nosaltres en aquest sentit considerem que hem d'anar corregint tot tipus de mala praxi. Sí que valorem que amb la instal·lació de videocàmeres arreu del sistema policial –encara queden alguns espais, on continuem demanant que s'hi installin– hem reduït molt l'índex dels casos de possibles maltractaments, i tant de bo –ja que se m'ha tret el tema, permeti'm que ho recordi– també poguéssim contagiar d'aquest mateix sentit el sistema penitenciari. Hi insisteixo, perdonin que els hi torni a insistir: si us plau, donin una certa agilitat al mecanisme català de prevenció de la tortura, eh? –sona molt fort, és una paraula molt forta–, que aniria encara més a consolidar-lo, perquè ja ens dóna competències l'Estatut, però en aquest cas a més amb totes les previsions que vostès mateixos o vostès mateixes han posat en la legislació.

No tenim cap queixa sobre la velocitat i la limitació a vuitanta. No creiem que una mesura absolutament discutible, ho torno a dir, entre vostès, que per això és el Parlament, sigui un tema de drets de les persones, si més no no ens ho hem plantejat així, no ens hem plantejat cap actuació d'ofici respecte a això; ho estudiarem, però ho veig una mica allunyat del que ha de fer aquesta institució.

Pel que fa a les presons, sí que els podem dir que nosaltres continuem insistint en aquesta contradicció de la massificació penitenciària. S'ha fet molt? Sí. S'estan construint nous centres penitenciaris? També. Però continuem amb unes ràtios massa elevades, començant per la contradicció de tenir, ho torno a dir, un dels índexs de delinqüència més baixos i, en canvi, aquesta massificació a les institucions penitenciaris, ja sigui per les lleis –i això ho diu l'informe del síndic monogràfic–, ja sigui per actuacions des d'algunes instàncies judicials, ja sigui per actuacions administratives que potser no serveixen per practicar prou des de les penes alternatives o altres tipus de mesura. Es fa un debat sobre la cadena perpètua, posem per cas, i resulta que al nostre sistema penitenciari hi ha autèntiques cadenes perpètuas, i no existeix, en el nostre ordenament legal no existeix, i n'hi ha d'autèntiques, i en ordenaments legals europeus en què existeix no són perpètuas, són menors que les que tenim a casa nostra, i amb uns índexs de delinqüència molt superiors als nostres. O sigui, jo ara voldria que entenguessin aquestes paraules molt per damunt de tots els debats que poden tenir vostès. Això són fets punyents i reals, que poden comprovar, si ho volen, la setmana vinent acompanyant-nos a visitar els centres penitenciaris i comencem a demanar a la gent per què està allà dins, amb quina condemna, etcètera.

Nosaltres hem rebut fa quinze dies la resposta sobre el que eren els econòmats i el Cire. La treballarem, no els respondré ara sobre una informació que demanàvem des del 2009 i que hem rebut fa quinze dies, i ja tindrem temps de treballar-la.

Poden haver-hi molts motius que causen els retards en la justícia, segur, des de l'increment de la litigiositat que hi ha hagut en èpoques de crisi, la manca de mitjans... Jo vull continuar subratllant la bona col·laboració del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i els dic, amb tota la incorrecció que algú pugui pensar, que els felicito perquè a l'Estatut d'autonomia de Catalunya van posar un model de proximitat dels òrgans de govern de la justícia que permet això. Si ja ho permet ara sense llei model, imaginin-se vostès que encara estiguéssim més a l'aguait d'aquesta Administració, a part que és el que ja està més estès per les democràcies avançades europees en què hi ha una distribució territorial del poder. Jo avui no puc més que felicitar-me del que va aconseguir el senyor Anton Cañellas amb el senyor Vidal, en el seu dia, i que jo vaig heretar, i del que hem aconseguit amb la senyora Alegret, i no tenen cap mèrit ni el senyor Vidal, ni la senyora Alegret, ni el senyor Ribó ni el senyor Cañellas; són institucions amb institucions que han aconseguit resoldre problemes reals de la gent, i estem per això. Aquest hauria de ser el nord bàsic de les nostres actuacions. Evidentment que es pot haver millorat en el tema lingüístic, però continuem constant una manca de preparació del personal, i això ens ve també com a queixa.

Sobre el tema de la prostitució, nosaltres varem fer algunes actuacions, he de reconèixer que tímides, i no és que demani perdó, van ser així, amb molta delicadesa. No és un tema fàcil, qui tingui la solució clara el síndic l'escoltarà tantes hores com sigui possible. Hem vist models molt contradictoris i molt diferents, des del suec fins a l'holandès, passant pel francès, hem treballat molt amb col·legues que estan sobre la mateixa qüestió des de la perspectiva de drets; no hi veiem una solució fàcil. Sí que els dic que estem redactant una actuació d'ofici, en les seves conclusions, que algun dia sí que els portarem, encara que els sembli que poden ser molt prèvies a les polítiques públiques que caldria.

Se m'ha plantejat el protocol del SAVRY. Nosaltres estem a punt de presentar una resolució a l'Administració, que escauria més parlar-ne especialment en justícia juvenil; segurament ho podríem discutir quan vostès puguin conèixer la resolució del síndic de greuges.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies a vostè, senyor síndic.

Suspenem trenta segons per fer el canvi de persones que ens acompanyaran a la Mesa i també el canvi d'assessors de l'entitat del síndic. Si us plau, no es moguin de la sala.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i vuit minuts i es reprèn a les sis i deu minuts.

La presidenta

Gràcies. Reprenem la sessió amb aquest quart bloc de l'Informe anual del Síndic de Greuges de l'any 2009.

Donem la benvinguda, com sempre, a les persones que ens acompanyen a la Mesa, la senyora Maria Jesús Larios, ara en aquests moments com a adjunta dels drets de la infància del síndic, i la senyora Judit Macaya, i també a la resta de persones de l'entitat del Síndic que estan amb nosaltres en aquesta comissió. Per tant, síndic, quan vostè vulgui, en aquest quart bloc de l'Informe anual.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. De nou jo hi afegiria, i a veure si m'entenen, que és un exercici per a mi autopedagògic perquè implica la col·legialitat i la participació de molta gent gràcies a les quals jo puc treballar com a síndic de greuges. Subratllaria la presència de la senyora Anna Piferrer, la senyora Judit Sartorio, el senyor Bernat Albaigés, la senyora Mar Aldeano, la senyora Judit Salas –totes elles assessores o assessor–, la senyora Raquel Craviotto, tècnica lingüística, a part dels que ja he citat abans i dels adjunts que estan presents. Excuso per malaltia una altra persona clau en l'equip d'infància, la senyora Montse Cusó.

Parlaré, primer, d'infància, d'educació, de cultura i, per últim, d'altres activitats del síndic. I, si m'ho permeten, quan acabi l'apartat d'infància i educació els faré una reflexió una mica allunyada de l'Informe de l'any 2009 però de plena actualitat parlamentària.

Sobre la infància nosaltres tenim, l'any 2009, 215 queixes, 20 actuacions d'ofici i 448 consultes. Vostès van conèixer fa poc l'informe extraordinari sobre la infància en situació de risc social a Catalunya, en què se subratllaven els dèficit i les disfuncions del sistema observades des del síndic, les mancances en aspectes com les famílies d'acolliment, les places en centres especialitzats o la capacitat dels equips d'atenció, i les recomanacions que els fèiem sobre aspectes normatius, sobre la valoració de les necessitats de recursos, sobre la formació dels professionals i sobre els sistemes de detecció i intervenció. Hem de dir que moltes d'aquestes coses van ser recollides molt correctament en la futura llei de drets i oportunitats de la infància. Queda un tema important, sobre el qual continuem insistint: les garanties dels drets dels infants en aquesta llei i en els centres. Problemàtiques com la inadequació dels recursos assignats o la lentitud en l'execució de determinades propostes de mesura fan evidents dificultats per a un correcte exercici de la tutela per part de l'Administració.

El síndic ha fet referència a altres vulneracions de drets relacionades amb la correcció i contenció física d'infants en alguns centres, a la importància de la funció de supervisió per part de l'Administració. És preocupant que hi hagi un nombre elevat d'infants que amb l'estudi de les EAIA acabat d'una proposta d'ingrés en un centre o altres recursos alternatius a la família estiguin pendent encara de la mesura adequada. Cal destacar la situació en la qual queden aquests infants que ja tenen una proposta de recurs alternatiu a la família, i sovint hi

ha una manca de col·laboració per part de la família, que deixa els infants sense suport; també, assenyalar-ho.

Nosaltres què vam recomanar? Vam recomanar al departament que es prenguessin urgentment les mesures necessàries per reduir a curt termini la «llista d'espera» –diguin-ne com vulguin, perquè recordo un debat en el qual no es volia admetre aquest terme–, la llista d'espera per a places residencials i que es dissenyés un pla per aconseguir que a mitjà termini deixin d'haver-hi aquestes llistes.

Hem assenyalat en l'informe temes a l'entorn dels processos d'adopció internacional, que persisteixen: dificultats per accedir als ajuts econòmics o insuficient informació i suport per part de l'Institut català; el tracte que han rebut alguns sol·licitants per part del mateix institut; la pràctica d'un mal interpretat silenci administratiu; la manca d'informació clara sobre les possibilitats d'adopció en diversos països.

Estem actuant de forma prou constant sobre els menors immigrants no acompanyats –recordin que els vam presentar un informe fa anys al respecte. Creiem que hi ha una vulneració de drets associada al no-exercici de la tutela en alguns casos, junt amb la realització d'unes proves d'edat a menors que compten amb documentació legal en vigor. Hem destacat en aquest camp, sobre els menors immigrants no acompanyats, les condicions d'alguns equipaments, les dificultats per accedir, aquests menors, a processos de formació sociolaboral de qualitat. Se'ns ha informat de la previsió de tancament d'alguns centres, com El Bosc, com Vilana, com l'Alcor. Amb aquestes previsions de tancament l'Administració sembla que finalment opta per un model d'atenció en centre de vint-i-quatre hores –tant de bo fos així. I hem d'insistir en les recomanacions que fèiem en l'Informe del 2006.

El model d'atenció dels menors immigrants no acompanyats als diversos centres d'acolliment demana, a part d'aquest informe que estem preparant també com a rèplica del corresponent, que se superin aquests retards que hi ha en l'establiment de tutela per part de la DGAIA, retard que impedeix que molts joves disposin de la documentació necessària o bé per passar a la xarxa educativa o bé a la formativa o ocupacional. Si entrem en aquest món, que ens està apareixent darrerament, sobre les proves d'edat, de les quals no discutirem en absolut, òbviament, les bases científiques o mèdiques per ser realitzades i quins comprovants, sí que volem assenyalar que hi han passaports en regla, molt sovint, dels menors que estan sotmesos a aquestes proves i, per tant, es poden acollir a unes previsions legals, en aquest cas, de normativa fins i tot de l'Estat espanyol..., que se'ls pot dur a una autèntica situació de desprotecció. Són menors que queden en una mena d'indeterminació legal: o no són menors o no són ni adults, cas en què no poden ser..., estan en una frontera d'alegalitat i no poden..., en una mena de llimbs, en què queden amb una carència de polítiques públiques, malgrat que coneixem que en aquests moments hi ha acords entre administracions per començar a treballar sobre aquesta realitat.

I, per últim, encara en la infància, volem assenyalar, pel que fa a la justícia juvenil, el que hem treballat en

l'estudi relatiu a l'aplicació d'un protocol, com abans se m'ha demanat, el SAVRY, del qual aviat coneixeran les nostres conclusions.

Pel que fa al dret a l'educació, tenim 535 queixes, 17 actuacions d'ofici i 860 consultes. Vull subratllar com el món de la infància, educació a banda, s'endua la major activitat quant a actuacions d'ofici, des del síndic.

Vostès varen fer la primera llei d'educació de Catalunya i el síndic la va valorar molt positivament. No obstant, l'informe d'enguany reitera... –ho dic abans que em diguin que estem fent ara l'aparició d'unes queixes, com si invalidessin els avenços que hi ha a la llei–, a l'informe d'enguany hem assenyalat que aquesta llei té mesures per garantir la igualtat d'oportunitats i lamenta, per tant, el retard en el desplegament d'alguns articles.

Hem dit que assegurar el dret a l'educació en un context de dificultats pressupostàries i increment de necessitats de la població no ha de passar per reduir el personal de suport i d'alguns serveis dels centres com està passant. Subratllem l'increment de problemes relacionats amb la reducció d'aquest personal i d'alguns serveis i centres educatius. Subratllem el que significa en moments de crisi la continuïtat de la provisionalitat d'algunes construccions o el retard en l'execució d'obres, els dèficits en transport escolar o en beques de menjador, o els dèficits en oferta d'ensenyament postobligatoris.

Hem tingut un increment de queixes fins i tot d'alguns sindicats, d'alguns col·lectius de professionals que treballen en aquest camp. Constatem, una vegada més, que l'impacte de la provisionalitat de les instal·lacions escolars sobre el mapa d'escoles i instituts públics de Catalunya pot també afectar aquests drets. Hem posat de manifest, en aquest sentit, al departament les importants desigualtats territorials existents quant al grau de provisionalitat dels equipaments escolars, i va per zones. I també la dilació a arribar a equipaments definitius.

Sobre el servei de transport escolar, que estem pendents d'una modificació anunciada pel departament fa anys –en aquest cas, no mesos, anys–, hem dit que sovint dóna lloc a resultats injustos, que demanarien canvis normatius. Recorden el que diu la llei i el que passa quan algú, ubicat fora del municipi escolar però molt a prop de l'escola, gaudeix d'aquesta previsió i algú del mateix municipi molt allunyat del centre escolar no pot gaudir-ne. Independentment d'aquest canvi normatiu, demanaríem al departament, al Govern que al més aviat possible allò que ens ve anunciant estigués negre sobre blanc per poder analitzar aquesta qüestió.

Nosaltres també veiem que es van congelant partides pressupostàries, tant en temes de transport com en menjador escolar, i ens arriben queixes individuals o fins i tot de consells comarcals. I entenem que això, en moment de crisi econòmica i de minva dels recursos en les arques públiques, sigui difícil d'atendre. Torno al tema de les prioritats, perquè de vegades hi han situacions socioeconòmiques realment precàries que no han d'obtenir com a resposta la retallada pressupostària. Els anuncio que d'aquí a molt pocs dies, o setmanes, presentarem en aquest Parlament un informe monogràfic sobre el transport i les ajudes al menjador escolar.

Detectem problemes en la planificació escolar i en l'equitat educativa; problemes de planificació, d'ubicació de l'oferta educativa. En detectem en els processos d'admissió –hem analitzat l'equitat d'aquest procés i de les polítiques d'admissió, i els recordo l'informe extraordinari sobre la segregació escolar a Catalunya. Hem constatat avenços remarcables en el terreny legal. Recordin el que estableix l'article 48 de la llei de poder posar proporcions màximes d'alumnes amb necessitats educatives específiques. En el terreny de la praxi, hem de destacar la proliferació de bones pràctiques relacionades amb la promoció de l'escolarització equilibrada i de l'equitat en processos d'admissió. És a dir, podem dir –i li ho dedico al senyor López– que ens comencen a fer cas, i en un tema molt punyent, i, per tant, em veig molt honrat i molt orgullós, no pas de mi mateix, sinó de la gent que m'ajuda en la tasca com a síndic.

Malgrat aquests avenços, resten encara molts marges per millorar en un tema que no solucionarem en qüestió de dies ni d'un any, quan hem de fer front al que encara són autèntics guetos escolars en alguns punts concrets de Catalunya.

Hem analitzat els funcionaments dels espais de benvinguda educativa. I nosaltres hem vist la idoneïtat d'aquests espais, però hem advertit sobre els riscos associats a la insuficient regulació d'aquests espais i hem recomanat una definició més precisa dels seus objectius i funcionament.

Pel que fa a alumnes amb necessitats educatives específiques, subratllem la insuficiència de vetlladors per a l'atenció individualitzada d'infants i els problemes relacionats amb el dret dels infants amb necessitats específiques a poder participar en totes les activitats del centre, i especialment les activitats complementàries o extraescolars. Rebem queixes relatives a l'aplicació del règim sancionador dels centres i queixes relatives a la gestió dels casos d'assetjament escolar.

Els informo, o els recordo, que fa ja tres anys que funciona en el síndic el consell assessor jove, format per nois i noies de catorze i quinze anys, amb qui mantenim diverses sessions. Els informo que, a més, aquest consell assessor jove s'incorporarà a la nova xarxa europea de consells d'assessors joves, de l'ENOC, d'aquest European Network of Ombudsmen for Children, en què participem i de què vam arribar a tenir la presidència. I els informo –ho deuen saber, suposo– que el 14 de juny aquest consell assessor jove demana i planteja una sessió amb la Comissió del Síndic.

I, pel que fa a l'educació universitària, no hi han gaires temes nous. Són recurrents els retards en l'homologació de títols, els problemes relacionats amb la matrícula en les diverses universitats catalanes i els ajuts econòmics per sufragar-ne el cost.

Sobre cultura i llengua, hem tingut 32 queixes, 3 actuacions d'ofici i 244 consultes. Totes les administracions públiques de Catalunya estan obligades a garantir els drets lingüístics amb relació al català i al castellà, tema que arriba poc al Síndic de Greuges.

Hem tingut queixes sobre la traducció d'expedients acadèmics al castellà, que s'han resolt després de la

intervenció del síndic. En l'àmbit sanitari han sovintejat les queixes per la vulneració dels drets lingüístics dels pacients en diferents institucions sanitàries, pel descontentament o bé perquè els justificants lliurats en un hospital amb motiu de la visita dels pacients es fa per defecte en castellà, o perquè determinats pacients havien estat instats a parlar en castellà als metges que els van atendre, en part relacionat amb el contingent de metges de fora que han estat ingressant en el nostre sistema sanitari.

També han estat presentades queixes relatives a vulneracions de drets lingüístics de les persones per part de les administracions locals, a les quals és aplicable aquella obligació que he citat al principi quan els demanen el seu dret d'opció lingüística; bàsicament gent que demana la seva resposta en castellà, i hi ha ajuntaments que s'hi neguen, i a partir de l'actuació del síndic han pogut aconseguir-la.

I queixes rebudes sobre la disconformitat en la manca de compliment de la normativa per part de l'Administració estatal referides a la pàgina web de la Seguretat Social, a la manca de traducció d'alguns models de l'Agència Tributària, i totes s'han remès al Defensor del Pueblo, competent per al control d'aquestes administracions.

Permeti'm, senyora presidenta, i senyores i senyors diputats, una reflexió que escapa de l'Informe del 2009. El síndic que els parla té l'honor d'haver estat elegit per aquest Parlament per dirigir una institució que té l'encàrrec estatutari de garantir els drets de totes les persones a Catalunya davant de totes les administracions. És un encàrrec molt solemne. El síndic que els parla té l'encàrrec de fer l'activitat i desplegar-la en els temes d'infància, d'acord amb el model que es va adoptar a Catalunya al seu dia, ja fa molts anys, entre els dos models proposats per Nacions Unides, de crear una institució separada o crear-la dins del mateix defensor..., d'haver optat per crear-la dins del mateix defensor. El síndic que els parla té de fa uns mesos l'encàrrec que vostès mateixos i mateixes li han donat, amb la recent Llei del Síndic, que desplega l'Estatut. I amb aquest encàrrec hem nomenat de nou una adjunta per als drets de l'infant i dels adolescents, que, òbviament, té la delegació del síndic de greuges.

Formem part de l'European Network of Ombudsmen for Children, i n'hem ocupat la presidència. Estem treballant, en aquest sentit, amb màxim intercanvi, com ara en parlarem, del món internacional, i estem «mimant» els informes que duem a terme en aquesta matèria.

Demano a aquest Parlament que no entrem en un litigi que pot concloure amb un problema d'antiestatutarietat, que pot concloure, i ho dic amb la màxima prudència..., menys en èpoques de debats, molt lluny d'aquest Parlament, sobre l'estatutarietat. I, per tant, que siguem coherents i el màxim de rigorosos institucionalment amb aquests encàrrecs que va rebre el Parlament quan es va autodefinir, amb l'Estatut que va sotmetre a tot un procés i el mateix síndic, a partir del marc legal.

Els puc informar d'altres activitats molt ràpidament, senyora presidenta, en l'àmbit internacional, en l'àmbit estatal i en l'àmbit de Catalunya. En l'àmbit internacio-

nal, malgrat que hem demanat una compareixença específica per parlar d'aquesta qüestió, els recordo la nostra presència a l'Institut Internacional de l'Ombudsman, del qual tinc l'honor, des del juny passat, de ser el seu *chairman* en el capítol europeu; a la Federació Iberoamericana del Ombudsman; a l'associació de la Francophonie, o a la mateixa xarxa que acabo de citar dels infants. Estem col·laborant amb el Consell d'Europa, amb els projectes *peer-to-peer* d'ajudar les democràcies més febles, especialment de l'est europeu, en l'afirmació d'institucions democràtiques. Formem part de la xarxa de defensors, del defensor europeu, tant a escala dita «nacional» com «regional» –nacional perquè som elegits pels nostres col·legues autonòmics per representar-los, regional per ser-ne de tals característiques. Que estem en una constant activitat d'intercanvi i d'aprenentatge d'experiències amb delegacions d'arreu del món quant al que significa l'*ombudsman* i participem en tot un conjunt de taules rodones i d'intercanvi d'experiències que els referirem amb detall en aquesta possible compareixença sobre la temàtica internacional.

Estem amb una intensíssima activitat d'intercanvi amb els nostres col·legues a nivell d'Estat i comunitats autònomes. Sovint se'm pregunta: «Quina és la seva relació amb el *defensor del pueblo*?» Esplèndida des del punt de vista d'intercanvi funcional i d'aprenentatge del que són les experiències en una i altra institució, com ho és amb la totalitat de defensors autonòmics, amb els quals tenim una vegada l'any les dites «Jornades de coordinación», com les que celebrarem el mes de setembre a la Rioja; tenim jornades monogràfiques o collectives o bilaterals durant tot l'any per a aquest intercanvi d'informació.

Podríem parlar del que significa l'activitat de cooperació des del Síndic de Greuges, que vostès coneixen prou bé. Fins i tot coneixen una publicació que parla dels deu anys d'aquesta activitat. Em referiré també telegràficament al que significa el programa d'assistència jurídica gratuïta a Sèrbia, en particular a la regió de Vojvodina, o els projectes conjunts que duem a terme amb l'Organització per a la Seguretat i Cooperació a Europa per donar suport a l'*ombudsman* de Sèrbia en les àrees d'infància i de persones privades de llibertat, o el que va significar per a alguns de vostès i per al mateix síndic la visita institucional que vàrem fer a Sèrbia i a Bòsnia per veure aquestes realitats i per veure les dificultats que tenen aquelles societats per aconseguir l'afirmació dels mecanismes de garantia de drets.

Coneixen vostès el treball que estem fent intensísimament amb els síndics locals a partir del conveni i l'intercanvi, també, d'experiències i de l'assessorament constant cap a ells i de formació, o el treball que estem fent de convenis singulars amb ajuntaments que ens els demanen, com en àrees específiques. I jo aquí els afegiria el que estem fent des de la responsabilitat internacional perquè en algunes latituds on hi han intents absolutament dràstics de supressió de defensors regionals i municipals, com és el cas d'Itàlia, d'ajut a la supervivència, especialment en aquells nivells d'un suficient nombre d'habitants que ho justifiquen, d'autèntics i independents *ombudsmen* o defensors per actuar sobre aquelles realitats.

Crec, senyora presidenta, que amb això –i ho reconec, amb una velocitat de llamp en la darrera part per aquesta possible compareixença–, donem per acabada la nostra presentació en comissió de l'Informe 2009.

La presidenta

Gràcies, senyor síndic. Abans de donar la paraula als grups parlamentaris, comentar-los, recordar-los la data que ens ha plantejat el síndic, que seria el 14 de juny. No sé si recordaran que durant el mes de juny de l'any 2008 ja vam tenir una primera reunió amb el consell dels infants del síndic, que tots, penso que tant les persones que van venir per part de l'entitat com els diputats vam entendre que era molt profitosa i molt interessant. I, per tant, és 14 de juny, a primera hora de la tarda; deixem-ho així perquè encara no tenim l'hora tancaada, perquè en l'altra reunió primer els joves van anar a visitar el Parlament de Catalunya, i, per tant, veurem com encaixem les dues coses. I penso que és interessant tornar a repetir aquesta segona reunió aquest any, ja que l'any passat a causa de les dates de tot el que teníem sobre la taula, de plens i comissions, doncs, no es va poder fer. Bé, gràcies.

Donem la paraula tot seguit als grups parlamentaris. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, presidenta. Uns breus segons, perquè passaré immediatament la paraula a la diputada senyora Irene Rigau, que parlarà del tema d'educació. Simplement, fer referència a algunes qüestions d'infància preocupants i que van prenent cada vegada més cos i amb les quals potser hauríem de tenir molt de compte i ens hauríem d'abocar perquè formaven part d'aquella política, d'aquelles polítiques, en aquest cas, a més, molt sensibles de polítiques socials.

S'ha de posar una solució, s'ha de trobar una solució a aquesta creixent demanda o inexistència de places dels centres residencials d'acció educativa i dels centres residencials d'acció educativa intensiva. En aquest sentit, també nosaltres volem fer referència a la resolució de situacions de desemparament, que s'aturen per, potser, no generar llistes d'espera. Això no ens ho podem permetre, nosaltres no ens podem permetre aquesta mena d'autoengany que ja pot passar en altres casos que també fan referència a les llistes d'espera.

D'altra banda, cal anar molt en compte i tirar enrere i fer tot el que calgui perquè aquest tracte que de vegades veiem inadequat en determinats centres quant a la correcció i contenció dels infants, a través de determinats comportaments, doncs s'aturi i tingui la raonabilitat que ha de tenir gairebé sempre i en tots els casos.

Tornem a veure, doncs, que no s'han resolt bona part dels problemes amb menors immigrants no acompanyats. Això, doncs, també és una qüestió que va sortint any rere any.

Un tema en què cal cridar l'atenció. S'ha de ser sensible allà on tenim famílies d'acollida que vénen a manifestar-nos i manifesten que no se senten ben ateses per

l'Administració, de la mateixa manera que entenem que és necessari un seguiment de les famílies i de l'infant en acollida. També creiem que cal igualar la prestació de família acollidora extensa i família acollidora aliena. I també penso que cal fer una reflexió sobre el tracte que dóna l'Institut Català de l'Adopció a les famílies sollicitants d'adopció. Hi han queixes, hi han consultes, i el que és cert és que hi ha una certa insensibilitat que hauríem de procurar que no es produís.

Quant al tema cultura i llengua, molt ràpidament: conservació, com sempre, una vegada més, un any més, conservació passiva del patrimoni de la Generalitat, i, per altra banda, ho ha dit el síndic en les qüestions de llengua, és a dir, no pot ser que, per exemple, en l'àmbit sanitari acabi sent l'ús social del català, la llengua..., el monolingüisme, eh?, l'única llengua que existeixi, el monolingüisme; de la mateixa manera que reconeixem que s'ha de poder contestar en les llengües oficials dels ajuntaments, o també denunciem el fet que en una web determinada de l'Administració tributària no hi hagi més que el castellà.

Molt sintèticament, dir que totes les activitats que ha explicat el síndic de visites al territori, de relacions amb altres *ombudsmen* i d'activitats de cooperació i d'activitats de difusió són absolutament necessàries; els fèlitem per la seva execució i els encoratgem que se segueixin fent perquè no solament donen prestigi a la institució, sinó que, a més, fan molt servei als països que en són receptors.

Gràcies, presidenta. I passo la paraula a la diputada senyora Irene Rigau.

La presidenta

Gràcies, senyora Pifarré. En tot cas, és la presidenta, si no l'importa...

La Sra. Pifarré i Matas

Perdó...

La presidenta

...qui dóna les paraules. Senyora Rigau, té la paraula per cinc minuts i una mica més, vint segons. Gràcies.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyora presidenta. Amb relació als aspectes d'educació, que el síndic ja ha demostrat, doncs, en el seu resum crec que la importància que mereix la qüestió com a dret fonamental, volíem començar amb una primera apreciació. Però en aquests moments tenim informació una mica diferent, perquè el síndic ha començat aquest apartat dient que el síndic valora positivament –«molt positivament», ha dit– la LEC. A nosaltres, ens va preocupar –li dic la paraula «preocupar» perquè és la real– llegir en el seu informe que confirmava vostè una sospita que ja havíem tingut, que alguns aspectes –llegeixo textualment–, que «alguns aspectes de la nova llei poden no ser prou garantistes del dret a l'educació». Clar, aquesta afirmació, síndic, ens preocupa molt, perquè després vostè ja ho diu, diu: «La garantia del dret a l'educació en igualtat d'oportunitats

s'ha de veure reflectida en el desplegament, que serà observat per la institució del síndic.» Però, és clar, què és el que serà observat? Allò que diu la llei o allò que creu el síndic que hauria d'haver dit la llei? En tot cas, el que sí que és veritat és que el títol del dret a l'educació és un títol que ha passat tots els controls legals; fins i tot ara, de fa pocs dies, es va haver de decidir si el Govern central feia recurs o no, i finalment a través d'un acord, doncs, de la comissió bilateral s'ha descartat presentar recurs, però..., era per qüestions competencials, però mai perquè pogués haver-hi la sospita que la Llei d'educació de Catalunya no garantís al màxim el dret a l'educació.

Jo crec que amb les paraules amb què avui vostè ha començat aquest dubte ja m'ha quedat aclarit. Crec que vostè entén que la llei garanteix el dret a l'educació i evidentment el desplegament, sobretot de l'article que vostè ha comentat, també; certament el calendari que ha aprovat el Govern el deixa per al 2011 i es podia haver fet abans. En això li dono la raó. Però, bé, crec que és important perquè, evidentment, aquesta observança de la LEC, que el síndic ja demostra tenir un interès especial i que consta aquí, home, jo crec que s'ha de fer d'acord amb el que diu la LEC, i, per tant, hem de partir i tenir el convenciment que el Parlament de Catalunya va aprovar una llei que garanteix el dret a l'educació; si no, tindríem una mala arrencada.

El que jo li vull destacar també del seu informe és..., destacar-ne l'oportunitat d'haver posat el senyal en diferents aspectes que demostren que l'equitat no és sempre present en les polítiques del Govern. Vostè ens parla, per exemple, del tema de beques de menjador i ens posa de manifest com la renda que en diríem «de tall», crec recordar, dels 1.200 euros que posa el departament, per estar per sota poder tenir dret a tenir beca..., vostè ens posa com a exemple de bona pràctica la renda molt superior que fa el consorci de Catalunya, que sobrepassa..., el Consorci d'Educació de Barcelona, però, que sobrepassa els 3.000 euros. Clar, què ens passa? A mesura que anem municipalitzant o consorciant l'educació tenim una manera no equitativa de garantir els drets de la ciutadania a Catalunya? Aquest va ser un dels temes de gran debat en tot el procés de la ponència de la Llei d'educació. És lògic que a Catalunya hi hagin rendes de tall diferents per tenir beques de menjador, depèn de si l'educació està gestionada directament pel departament o està consorciada?

Això ens remet a una altra iniquitat important que també estem tenint en el nostre sistema, que en l'informe no s'esmenta però que jo crec que es pot comentar perfectament, que també té a veure amb la mida de les poblacions i la diferent realitat municipal. Resulta que la sisena hora a Catalunya hi han pobles que fa tres i quatre anys que no la reben i altres que fa tres i quatre anys que la tenen. Podem a la franja obligatòria en els centres públics tenir horaris diferents? O bé una altra iniquitat que vostè amb molt d'encert assenyala: són les llars d'infants. La manera com es distribueixen els ajuts per construir i sustentar llars d'infants públiques deixa districtes, depèn de si hi ha solar o no, deixen districtes absolutament descoberts i d'altres amb una cobertura més que òptima.

Per tant, aquest tema de l'equitat, no només en el plantejament teòric, sinó també a les polítiques concretes –no només en l'accés, que jo crec que els seus dubtes venien per l'accés, sinó també en les polítiques concretes–, crec que queda recollit i, per part nostra, doncs, hi donem una importància gran.

Ens fa una explicació, a la pàgina 135, sobre la zonificació que també ens semblava important comentar. Perquè aquesta també és una qüestió en què a vegades posem molta fe en els conceptes o en els instruments, i tot depèn de com s'utilitzi. Vostè en la pàgina 135 ens diuen: «La zonificació escolar i les adscripcions a centres també són instruments clau per evitar la concentració d'alumnat amb necessitats educatives específiques en determinats centres.» Oh!, depèn de com sigui la zonificació, perquè si fem zonificacions tan petites, com la que es fa a la ciutat de Barcelona, de deixar triar només entre tres públics i tres concertats, doncs hi ha districtes on aquesta zonificació mai garantirà que s'eviti el gueto; al contrari, en tot cas, la zonificació hauria de ser ampla.

Procuro acabar, senyora presidenta. Però em remetria també a una qüestió que ens preocupa, i ens agradaria saber si el síndic, tot i valorar molt positivament la quantitat d'actuacions d'ofici que ha fet en el món de l'educació, saber si s'ha plantejat les UEE, analitzar les UEE, les unitats externes d'escolarització. Perquè això de les escoles taller, home, miri, hi ha una manera clara de resoldre el problema dels professors, que se'ns ha dit aquí que fa temps que tenen: és suprimir-los, llavors ja no tens el problema. No, escolti, les aules taller, les escoles taller, el PQPI la llei els declara com a universals i gratuïts i el Govern de Catalunya ha fet un decret ja per desplegar-los, en el qual no ha garantit la universalitat! Jo li faig notar que el decret actual no garanteix la universalitat, i, per tant, al meu entendre no compleix la LEC.

Però aquests PQPI, aquestes escoles taller, aquestes UEE ens porten directament a aquests infants que tenen problemes amb la seva escolarització i que tenen connexió directa amb totes les polítiques d'atenció a la infància i a l'adolescència i a la joventut que poden tenir en el camp de la seva inserció social.

Era preguntar-li això. Amb relació al tema dels vetlladors, jo crec que està molt bé la seva apreciació; jo crec que cal insistir que el vetllador és de l'alumne i no del centre, i aquí crec que si es fa una lectura atenta de la Llei d'autonomia personal hauria d'haver estat..., hauria de poder estar resolta aquesta qüestió. No veig per què la Llei de la dependència o de l'autonomia personal no dona aquesta cobertura en l'àmbit escolar i es soluciona malament el tema dels vetlladors.

I, per acabar, perquè ja sé que no podem tractar tots els temes, dir-li que en època de crisi hem trobat també adient que faci una reflexió sobre les places que s'han tancat dels batxillerats nocturns, les escoles d'adults, i les places de la formació professional que han quedat sense poder-se crear, havent-hi demanda. Crec sincerament que són missatges que permeten redreçar les polítiques, i esperem que el Govern així ho faci després de llegir el seu informe.

La presidenta

Gràcies, senyora Rigau. Tot seguit té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Moltes gràcies, senyora presidenta. Sobre el primer àmbit del segon bloc, infància i adolescència, es fa una valoració positiva, la que fa vostè i nosaltres també, de la tramitació de la llei dels drets i de les oportunitats de la infància. Hom pot recordar que el síndic i molts altres compareixents van poder expressar les seves consideracions i ell mateix ha reconegut, doncs, que ha tingut un grau d'acceptació important per part dels ponents i previsiblement de la comissió, que haurà d'elevat el dictamen de la comissió al Ple d'aquesta cambra. Certament serà una llei també històrica pel reconeixement dels drets dels infants i adolescents.

Sobre això voldria recordar algunes paraules de la portaveu adjunta del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi referents a aquest projecte de llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència, en el sentit d'entendre els infants i els adolescents com a veritables actors socials, com a individus que són capaços d'expressar les seves opinions, que poden estar preparats per actuar i influir en el seu entorn si els facilitem la participació. Són subjectes de drets i llibertats, capaços de generar respostes pròpies i noves que poden enriquir la societat.

La llei permetrà adequar els procediments per intervenir en les situacions de risc i en el desemparament en què reiteradament per part del síndic, tant als informes de les memòries anuals com en els monogràfics dels darrers anys, s'ha posat l'accent. Jo crec que repararem una mancança greu del nostre ordenament jurídic o de la nostra normativa.

Sobre el tema de la protecció a la infància amb risc social a Catalunya, jo crec que hi ha alguna dada molt aclaridora, com ens diuen les xifres del departament: s'han donat augmentos interanuals del 8 per cent..., del 22 per cent, i la variació del 2004 al 2010 ha estat d'un 98 per cent d'augment, comptant el pressupost d'enguany, que bàsicament queda fora del marge de la memòria que vostè ens ha fet arribar i que estem debaten, no?

Vostè parla de les dificultats de detecció de maltractaments. Properament ens en farà arribar també un referit a la gent gran, no? –és un tema de vegades poc evident, és un tema opac a la nostra societat–, i que crec que serà molt important, senyor Ribó, perquè continuarà en una línia que vostè i nosaltres compartim de fer una pedagogia dels drets i dels deures, d'apel·lar a la responsabilitat personal, social, no esperar-ho tot dels poders públics. Ha de ser una actuació conjunta de la societat i dels poders públics perquè sigui eficaç. En el camp de l'educació és evident que una bona tasca educativa se sustenta amb una col·laboració, amb una cooperació, amb un treball en xarxa entre l'escola –la institució– i la família, en primer lloc. Després hi actuaran, doncs, els àmbits de socialització, els mitjans de comunicació social, la xarxa, etcètera, però sense

aquest treball compartit, escolti, aniríem al fracàs com a societat.

Vostè feia referència la setmana passada, si no ho recordo malament, en un article molt interessant al suplement *Culturas*, de *La Vanguardia* –un article que es deia «Semillas de violencia»–, a un tema que hem tingut molt interès a destacar, se n'ha fet ressò i crec que és important que es faci aquesta pedagogia, com ha fet. «Derechos y prevención: estoy convencido, a partir de mi experiencia como *síndic de greuges*, de que el mejor antidoto contra la violencia es la pedagogía de los derechos y los deberes relacionados con la difusión y la educación continua y permanente, para todos, de los valores democráticos necesarios para la sociedad.» Senyor Ribó: ho compartim fil per randa.

Respecte al tema d'educació... –i em disculparan si potser no sóc tan objectiu com hauria de ser, però la meva procedència professional abans d'aquesta activitat temporal a la política institucional era la d'educador i, per tant, la implicació és més directa–, unes xifres..., unes xifres per desmentir alguns tòpics; no els ha pas dit vostè, però, com aquesta boira que ens ve d'Islàndia, sura a l'ambient, en els *media*. La despesa social a Catalunya en aquests moments dins del pressupost de la Generalitat és del 54,7 per cent del pressupost. I això per part d'un govern d'esquerres vol dir que hem hagut d'actuar defensant aquestes mesures enfront d'altres sectors socials que deien: «No, escolti, vostès estan fent una actuació primordialment, exclusivament palliativa davant la crisi econòmica; no es cuiden d'ensenyar a pescar, donen peix al que necessita menjar.»

Miri, tot el que vulgui, però quan hi ha una situació d'una crisi tan greu com l'actual la primera actuació, la tasca prioritària, la mesura de xoc eren mesures palliatives perquè tothom pogués mantenir la seva dignitat com a persona. I això no vol pas dir que no s'hagin d'invertir –i s'estan invertint– recursos molt importants de futur en el tema de l'educació, per preparar millor jo no diria el «capital humà», que és una paraula massa tecnocràtica, la «formació de les persones». O les despeses importants per millorar la nostra capacitat d'infraestructures que ens connectin al món, que connectin les nostres empreses en el mercat en què es mouen, que és el món. O les importants inversions en recerca, desenvolupament i innovació, fruit d'un pacte nacional àmpliament compartit per la societat catalana.

Però no ens enganyem, és que el mateix Departament d'Educació, doncs, ofereix enguany un augment d'un 3,82 per cent respecte a l'any passat; i el 2009 un augment important respecte al 2008. Això vol dir que hem cobert totes les necessitats? No, en absolut; estem en una societat complexa, amb unes necessitats creixents. Però jo crec que és important no perdre de vista, doncs, per exemple, que en partides concretes la inversió en ajudes i subvencions a famílies..., pressupost d'enguany, 333 milions d'euros. Beques per al transport escolar i menjador, previsió enguany: 136,9 milions d'euros; són 19 milions d'euros més que l'any anterior. Especialment pel que fa a la partida destinada a beques de menjador, que puja 15 milions respecte al 2009. Hi ha hagut un acord de govern explícit d'augment d'un 30 per cent respecte a les be-

ques de menjador d'anys anteriors, responant a les seves inquietuds i a les inquietuds de la societat catalana. I és necessari, no és cap decisió exagerada ni graciable, és el que toca –és el que toca! Perquè la crisi està realment augmentant les diferències de renda entre les classes socials de la societat catalana.

Per a l'ajuda a les famílies, com l'acollida matinal, aquella hora de vuit a nou, la reutilització dels llibres de text, activitats extraescolars, escoles obertes, beques de llars en situació econòmica desfavorida, els plans educatius d'entorn o les noves beques de bon rendiment, el Departament d'Educació té una previsió enguany..., queda, ho repeteixo, fora del marc de l'estudi que estem fent, però, atenent les seves peticions, ho repeteixo, 77 milions d'euros; són 7 milions d'euros més respecte a l'any anterior.

Respecte a un altre tema controvertit, les hores de vellsadors per a l'atenció de l'alumnat amb necessitats educatives especials: han augmentat enguany –han augmentat. Contractació d'hores per al servei de monitoratge –ara seria molt, segurament, prolix;estic disposat, en acabar la sessió, a dir-li, per cada un dels serveis territorials en què està dividit el Departament d'Educació, les quantitats concretes.

Hi han altres temes en què, jo diria, compartint la filosofia de fons, vostè i nosaltres, en els camins no coincidim, i n'hem parlat altres anys o en el debat monogràfic sobre els alumnes amb risc de segregació escolar, els EBE. Bé. Vostè ho matisa i nosaltres també estem disposats..., i ho estem matisant. Vostè diu: «Els EBE poden arribar a ser un element de segregació.» Hi estic d'acord, senyor Ribó, poden arribar a ser-ho. La nostra intenció serà que no ho siguin; que siguin com un primer espai previ a una millor acollida i integració en l'escola. La filosofia de fons jo diria que la compartim tots els grups de la cambra, no exclusivament vostè i el meu grup parlamentari.

Sobre allò altre, tornem a demanar que es faci l'avaluació correcta quan correspongui, i el departament, lògicament, si no se'n treu el rendiment adequat amb la finalitat prevista, l'intelligent serà tancar-ho. Si, en canvi, per a una franja concreta d'alumnes, amb un temps limitat i amb un caràcter de qui vulgui tenir aquesta porta d'entrada i pugui accedir-hi..., jo crec que el que cal és que s'experimenti i, fruit d'aquesta innovació, veurem si es continua implantant en el futur o cal buscar una metodologia millor. Ningú ens tancarem; em sembla que tots tenim el seny català que ens..., almenys el meu partit; jo sempre dic que PSC, a part de Partit dels Socialistes de Catalunya, vol dir Partit del Sentit Comú.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Carrillo. Quan vostè vulgui.

El Sr. Carrillo Giralt

Gràcies, senyora presidenta. Excuso el diputat Josep Maria Freixanet, que ha hagut d'anar a una reunió i, per

tant, assumeixo la seva intervenció. Donar la benvinguda, en nom del Grup d'Esquerra, a les persones que l'acompanyen en aquest segon tram dels blocs d'avui.

Permeti'm que passi als temes que en aquest darrer bloc ens ocupen, especialment pel que fa a l'educació i a la infància i a l'adolescència. En l'àmbit del dret a l'educació, vostè destaca especialment el que suposa l'aprovació de la primera llei d'educació de Catalunya. El síndic valora positivament la nova llei des del punt de vista del dret a l'educació en igualtat d'oportunitats, especialment les mesures que poden permetre una escolarització més equilibrada de l'alumnat amb necessitats educatives específiques. No obstant això, lamenta el retard en el desplegament d'alguns articles que poden ajudar a aconseguir una distribució més equitativa de l'alumnat en situació de risc educatiu.

És ben sabut que el primer govern catalanista i d'esquerres va treballar a fons legislant, en la mesura que la norma jurídica ho permetia, per frenar la dualització del sistema educatiu, intentant al màxim aconseguir una escolarització més equilibrada de l'alumnat, de manera que tots els centres docents concertats assumissin majors quotes de compromís social i de coresponsabilitat. En aquest sentit li volem preguntar, senyor síndic, quins articles creu que s'han de desplegar amb la màxima celeritat per ajudar a aconseguir una distribució més equitativa de l'alumnat en situació de risc educatiu.

Quant a infància i adolescència, cal especificar que el síndic remet al seu informe extraordinari sobre la protecció de la infància en situació d'alt risc social a Catalunya i, pel que fa estrictament a la DGAIA, posa l'accent en la manca de places en centres especialitzats. Pel que fa a aquest aspecte, reiterarem, des del nostre grup parlamentari, la necessitat que el Departament de Salut s'impliqui en la dotació de serveis especialitzats per a joves amb malalties mentals, atès que es troba dins de les seves competències d'actuació l'atenció mèdica a infants i adolescents. Li voldríem preguntar, senyor síndic, si està d'acord en aquest fet de compartir, diguéssim, les tasques amb el Departament de Salut.

Un altre aspecte destacat positivament pel síndic és l'inici de la tramitació parlamentària del Projecte de llei dels drets i de les oportunitats de la infància i l'adolescència. Amb tot, destaca la necessitat de millorar la garantia dels drets dels infants residents en centres del sistema de protecció i la necessitat de supervisió de les decisions relatives a la correcció i a la contenció física dels infants en alguns centres. Ens podria dir, senyor síndic, en quins centres està pensant exactament? En aquest sentit, és de destacar que per part de la DGAIA s'hagi elaborat la carta dels drets i deures dels nens, nenes i adolescents que viuen en centres, en aquests moments pendents de publicació, amb el corresponent circuit per a la presentació de queixes i suggeriments dels menors directament de la DGAIA. Com valora, ho preguntem, el síndic aquesta situació?

El nombre de menors tutelats atesos en família va experimentar el 2009 un creixement molt més elevat que l'atenció en centres gràcies a l'augment dels acolliments i de l'adopció nacional. A finals del 2009 hi havia 7.879 nens i nenes tutelats pel Departament d'Acció Social i

Ciutadania, un 5,5 més que l'any anterior; la meitat dels menors tutelats, atesos en la família biològica. Quan es detecta un cas de maltractament d'un menor, els equips d'atenció a la infància i a l'adolescència fan una avaluació i proposen una mesura de protecció. La primera opció sempre és que el menor, si és possible, es quedi al seu nucli familiar i visqui amb la seva família, amb el seguiment de l'evolució i el suport per part dels professionals. Actualment gairebé el 50 per cent dels menors en mesura de protecció rep atenció amb la família biològica, és a dir, amb el seu pare o la seva mare, avis, oncles o altres parents del menor. L'atenció en família pròpia, és a dir, amb el pare o la mare, o amb tots dos, representa un 14,4 del total.

Pel que fa a l'atenció en família aliena, destacar l'increment dels acolliments i adopcions nacionals. Volem dir-li que l'any 2009 el nombre de famílies acollidores ha augmentat un 13,6 per cent i el nombre d'infants acollits ha arribat fins a 801. El nombre de famílies de la modalitat de família col·laboradora, que consisteix a acollir infants que es troben en centres els caps de setmana i durant les vacances escolars, també ha experimentat un increment del 9,1 per cent, i els infants que gaudeixen d'aquest servei són ja 147 davant els 136 que en gaudien el 2008. L'any 2009 el nombre d'acolliments preadoptius ha augmentat un 8 per cent. Al mateix temps, el nombre de sol·licituds d'adopció nacional ha augmentat un 25 per cent, mentre que les sol·licituds d'adopció internacional ha disminuït un 40 per cent, fins a arribar pràcticament a igualar-se unes i altres. Actualment el 19 per cent dels menors en mesura de protecció rep atenció en una família aliena a la d'origen. L'acolliment en família aliena agrupa el 10,2 per cent de menors tutelats, mentre que l'acolliment preadoptiu representa el 8,8 per cent del total.

L'atenció en família dels menors tutelats ha estat una de les prioritats del Departament d'Acció Social i Ciutadania en matèria d'infància al llarg de tota la legislatura. L'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció ha promogut durant els darrers dos anys una campanya itinerant anomenada «Acolliment: un infant, un temps, una família», que ha circulat per les principals ciutats del nostre país amb l'objectiu de promoure aquest servei. Pel que fa a l'acolliment en un centre, es demana l'augment de recursos i de places.

El nostre comentari és que quan hi ha la necessitat de separar el menor de la seva família i es preveu que aquesta separació tingui caràcter transitori i no ha estat possible o aconsellable l'acolliment familiar simple, s'ingressa el menor en un centre residencial d'acció educativa adaptat a les seves característiques. Els centres ofereixen una atenció integral al menor, tenen cura de la seva salut física i psíquica i li dissenyen un programa educatiu, un projecte educatiu individual, per tal d'aconseguir el seu desenvolupament personal. Tant els equips d'atenció a la infància i a l'adolescència com els professionals dels centres treballen el retorn del menor amb la família d'origen.

El 2009 es van posar en funcionament set centres nous, quatre dels quals han estat de nova construcció i tres més s'han ampliat o han canviat de tipologia. D'aquesta

manera, el nombre total de places de recursos residencials ha augmentat un 5,2 per cent, fins a arribar a les 543 places en centres d'acolliment i 1.990 en centres residencials. El Departament d'Acció Social i Ciutadania destina 131 milions d'euros anualment al manteniment d'aquests recursos residencials. La previsió per al 2010 pel que fa als recursos residencials és que es posin nou centres en funcionament, que suposaran un increment de 171 noves places per aquest any.

I, finalment, pel que fa a polítiques d'infància transformadores i innovadores, s'estan posant en marxa consells de participació arreu del país, i en col·laboració amb les diputacions i les associacions municipalistes s'està impulsant el consell d'educació d'infància. Aquests consells permetran donar veu als infants en els àmbits de decisió que els afecten. I també s'està impulsant el Pla director d'infància i adolescència, que esdevindrà el full de ruta de les polítiques d'infància i que permetrà reforçar la coordinació i la planificació de totes les polítiques d'infància.

El Pla director d'infància i adolescència de Catalunya, del 2010 al 2013, és el full de ruta per a la planificació i l'avaluació de les polítiques, actuacions i serveis adreçats a la infància i a l'adolescència de Catalunya, alhora que fomentarà l'exercici dels drets dels infants i adolescents, els serveis inclusius de qualitat, el treball transversal i la cooperació institucional. Entre els principis rectorals del pla s'hi troben els de promoure els drets de la infància, perseguir la igualtat d'oportunitats, prioritzar la prevenció i les intervencions precoces, donar suport a les famílies, assegurar una atenció en xarxa i enfortir la protecció dels infants en situació de risc social i desemparament. En aquest sentit, el pla proposa ampliar i millorar el catàleg de serveis destinats a la infància i a l'adolescència, impulsar el desenvolupament normatiu i promoure el coneixement i la recerca en aquest àmbit.

El pla director treballa sobre cinc grans àmbits en atenció a la infància –i amb això acabo–, que són el desenvolupament equilibrat i saludable, l'accés al coneixement i la transició al treball, l'entorn segur, prevenció del risc i protecció, participació i integració activa de la comunitat, i reforç i consolidació del sistema.

Amb relació a altres activitats, l'esperonem, senyor síndic, a seguir mantenint l'activitat cap al territori i cap a l'espai internacional.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor síndic.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López. Quan vostè vulgui.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyor síndic, de nou gràcies per les seves explicacions. Només li faré una prèvia del comentari que ha fet abans sobre la Llei d'educació. Vostè comentava que era una llei «progressista»; home, ha d'entendre que per les oïdes d'aquesta banda de la cambra això de «progressista», primer, que en teoria po-

lítica el concepte de «progressista» és bastant, diguem-ne, vacu, i després jo..., en l'àmbit de la teoria política, sí; una altra cosa és que després fem els debats de progressistes/conservadors. L'altre dia llegia, precisament, al senyor Zapata una reflexió sobre la immigració i veia que utilitzava aquesta tècnica dialèctica, progressistes *versus* conservadors, i hi volia donar un caràcter teòric. No, el que només li volia és que per mi aquesta llei és, si m'ho permet, entrant una mica en el debat de les idees, una llei liberal-conservadora..., liberal perquè fomenta els drets individuals. I quan parlem de l'autonomia i la independència no hi ha res més liberal i més dels drets individuals que fomentar la independència, perquè fomenta la llibertat d'elecció com un dels principis fonamentals –fins i tot, fixi-s'hi, allò que pels progressistes era on no es podia entrar, l'àmbit de la iniciativa privada i concertada–, i conservadora perquè també fomenta els valors familiars, quan el progressisme dels anys setanta encara estava vivint, doncs, d'aquella crítica a la família i a la institució familiar; una mica si..., dèiem de la teoria fins i tot d'Engels, no?, allò de l'origen de la família. És a dir, això també és un debat que hem de tenir.

Respecte al que vostè comentava..., jo, després d'escoltar, doncs, els grups de govern, em preguntava que..., que, bé, que la gent es deu queixar per vici –es deu queixar per vici–, perquè si tot està tan bé i els grups de govern li responen, doncs, amb aquest catàleg de tot allò que fa l'Administració... Fins i tot em preguntava per què existeix la figura del síndic, no?, perquè si tot està tan bé i l'Administració ho fa tan bé, doncs, home, potser la figura del síndic no seria necessària. De totes formes, hem vist fins i tot alguns exercicis de narcisisme polític, en el sentit que deia: «Els socialistes catalans som el partit del sentit comú», no? (*Veus de fons.*) També –també. De totes formes, el que ens ha anat molt bé, aquesta resposta que ens ha donat, perquè moltes vegades per a aquests grups que formem part de l'oposició per aconseguir algunes de les dades que hem escoltat avui poden passar un mes o dos mesos que l'Administració no ens contesti, i ara coneixem algunes dades importants que alguns portaveus han preguntat al departament i encara estan esperant resposta.

Tot això per a què és? Aquesta llarga introducció per a què és? Per dir que com a mínim tenim la satisfacció que el que vostè exposa en el seu informe d'infància i d'educació –de llengua no tant, i ara li explicaré per què– és, com a mínim, allò que aquest grup ha presentat i ha intentat debatre en aquest Parlament. És a dir, que coincidim en l'anàlisi dels problemes, dels principals problemes. I només s'ha de mirar quin és el debat parlamentari que hi ha hagut en l'àmbit d'infància, en l'àmbit de serveis socials, de què abans parlàvem, i l'àmbit d'educació, que també té molt a veure amb la infància.

Parlem de les llistes d'espera, que han estat un tema recurrent, i molts d'aquests temes recurrents també han estat per informes del mateix síndic. Parlem de les llistes d'espera, dels cent noranta infants amb proposta d'ingrés que encara estan esperant, del 14 per cent que està esperant una família acollidora. Parlem de la necessitat d'increment de recursos. Parlem de la sobreocupació dels centres, que en alguns casos arriba

al 61 per cent. Parlem de la sobrecàrrega de casos i sobrecàrrega sobretot dels professionals, malgrat que hi ha un augment. Ho hem de reconèixer, hi ha hagut un augment, però les necessitats són molt més altes, és a dir, l'Administració no dóna resposta a la realitat de Catalunya. Perquè moltes vegades sí que és cert que amb aquest progrés –en aquest sentit progressista– que hi ha, doncs, clar, normalment l'Administració inverteix més que les administracions anteriors. Per cert, quan parlem del que l'Administració inverteix, no ho hem de fer amb números rodons, ho hem de fer amb l'esforç. Jo sempre he cregut molt més en l'esforç que es fa pressupostari que no en la inversió en si. Per què? Perquè..., això són els preus constants, i és en teoria econòmica; no és el mateix el que es gastava fa deu anys, perquè és que tampoc el valor de l'euro –de la pesseta– aleshores era el mateix. Però, segon, perquè l'esforç que s'ha de fer avui en dia pot ser menor, més que res perquè els recursos que té la Generalitat són molt més amplis que fa deu anys.

Per tant, el que podem constatar dels seus informes és que és cert, s'han augmentat recursos, sí, però no s'han augmentat en la línia de les necessitats de la població. Per tant, han estat uns recursos que no han tingut en compte la realitat de la situació. Fixi-s'hi, jo podria dir: «No, és que és molt relatiu això.» No, s'ha augmentat; si és cert, si ningú ho posa en dubte! El que passa, que és cert que no s'ha augmentat en les necessitats.

Per cert, em sembla importantíssim..., i estem parlant ara de la protecció a la infància –i em sembla importantíssim. Vostè ha fet, va fer un informe sobre la protecció de la infància en situació de risc. Parla en l'informe –en l'Informe del 2009, no el de la protecció– que està en fase de debat en les administracions la seva implementació, de les mesures. És el que ens diu en l'informe. M'agradaria saber quines són les..., és a dir, com està treballant aquest tema, i si és en el marc de la llei de la infància o és en el marc d'altres polítiques –perquè no tot s'acaba amb la llei de la infància–, com l'aplicació de la Convenció sobre els drets de l'infant, un tema importantíssim, un tema que adquireix, a nivell europeu, de tots els estats europeus ara mateix... Sempre parlo d'això: en les eleccions britàniques tots els partits principals ho porten als seus manifestos, l'aplicació de la Convenció sobre els drets de l'infant al Regne Unit. Per tant, sí que ens agradaria saber quina és la situació de l'aplicació de la Convenció sobre els drets de l'infant a Espanya i sobretot a Catalunya.

Educació, doncs tornem un altre cop als diferents debats que hi ha. Jo sempre dic de broma, doncs, que els conservadors retallem la despesa, en canvi els progressistes optimitzen els recursos; els conservadors privatitzen, els progressistes externalitzen, i ara hem escoltat que els conservadors segreguem i els progressistes el que fan és que atenen individualment, quan parlem de les EBE. Home, és molt relatiu. Quan li criticàvem al senyor Maragall aquelles retallades que hi ha hagut, reals, de vetlladors, retallades en el personal de suport –parlem de personal de suport, per exemple, auxiliars d'educació infantil i auxiliars d'educació especial–, ens deia que no, que s'estava optimitzant, per això li feia la broma en aquest aspecte.

Parlem de retallades en la construcció de col·legis, que paral·lelament van amb un augment dels barracons. I jo sé que –paral·lelament van amb un augment dels barracons– hem arribat a la xifra màgica dels mil barracons, quan a principi de la legislatura anterior hi havia un pla per reduir dos-cents barracons. Doncs, miri, hem arribat a mil. Jo sé que vostè fa la tasca i sé..., sempre ens ho diu, eh? Jo he d'explicar els casos que m'arriben, però vostè també ha d'entendre que nosaltres hem d'aplicar aquesta micro a la macro, en el sentit que ens dóna també un caràcter... Per això jo sempre li feia aquesta relació micro-macro, que és molt necessària. Perquè, si no, al final sap el que passa, senyor síndic? Que això és un debat de «no, això són uns casos concrets, que no es poden deduir»; però és que nosaltres tenim l'obligació –l'obligació fins i tot democràtica– de deduir d'aquests casos el funcionament de polítiques públiques determinades, no?

Els dèficits en menjadors i transports... Diu: «És que s'ha apujat un 15 per cent.» Clar, perquè l'any passat es va reduir! Va ser el primer any que es van reduir les beques de menjador i transport a casa nostra. I si no miri les transferències, per exemple, que es van produir als consells escolars... –«als consells escolars»..., perdoni: als consells comarcals; avui no és el meu millor dia–, als consells comarcals en aquest àmbit. Per primer cop en la nostra història es van reduir les beques de menjadors. O, per exemple, les retallades, encara que es parli d'optimitzacions, del batxillerat nocturn o de les línies de batxillerat, formació professional, dels vetlladors –dels vetlladors–, és a dir, parlem de necessitats educatives especials, parlem d'un pla d'educació inclusiva –per cert, un pla que en teoria no és públic, que hauria de ser públic però que mai es fa públic.

Guetos escolars: jo estic d'acord en els guetos, però no estic d'acord en les mesures. Ja sap que, d'això, n'hem tingut un debat. Jo crec que és un debat ideològic, com pot ser el debat ideològic, també, sobre si la Llei d'educació dóna solució o no dóna solució als problemes d'educació de Catalunya. Nosaltres pensem que no. Home, jo crec que els guetos escolars s'acaben de dues formes: o bé fent una mobilització d'escolars d'uns llocs als altres, mentre existeixi l'actual zonificació..., perquè al final la zonificació no és res més que una reproducció, en el sentit sociològic de la paraula, una reproducció social del que hi ha en l'àmbit territorial. Podem fer o una mobilització, és a dir, a l'estil dels Estats Units als anys seixanta, o podem obrir, precisament amb una cultura de la llibertat d'elecció..., que és el que plantejem des de posicions liberals, molt dignament. Per a què? Perquè la gent pugui escollir realment el col·legi on vulgui anar, independentment del territori. És a dir, desvincular el territori de l'opció escolar. Jo ja sé que això de cara a l'Administració és molt més complicat, però el que creiem és que precisament és el que assegura millor la igualtat d'oportunitats, que per nosaltres igualtat d'oportunitats és el dret a la mobilitat social.

Tema de llengua. Jo crec i sempre he criticat..., i fins i tot he criticat una certa tendència ideològica de la sindicatura en l'àmbit de la llengua, que no compartim. I jo sé que en ciències socials la neutralitat absoluta no existeix; pot existir una certa objectivitat, però la neutralitat és molt complicada. Miri, jo sempre dic una cosa:

perquè la gent es queixi que se li conculquen drets, ha de tenir una percepció que té dret a alguna cosa. A mi no m'agraden els vuitanta quilòmetres per hora. No m'agraden, és a dir, no m'agraden, i quan vaig amb un..., jo no condueixo, però quan vaig amb un amic a certes hores de la nit a vuitanta quilòmetres per hora, sembla allò del cotxe de «los Picapiedra» –acabo, senyora presidenta–; no m'agrada. Ara, jo tinc la consciència que jo tinc dret a anar a més velocitat? No, perquè el debat no és vuitanta quilòmetres per hora o anar a la velocitat que un vulgui, no; el debat és un altre.

Igual passa amb l'àmbit de la llengua. Jo tinc la sensació, per exemple, que l'article 21.2 de la Llei de política lingüística, que diu que els pares tenen dret a escollir la llengua que volen en el primer ensenyament, doncs és un gran desconegut per a la població de Catalunya, més que res perquè totes les administracions –i aquí faig una crítica política que no té res a veure amb l'informe del síndic–, més que res perquè les administracions que jo deia abans, l'administració nacionalista i l'administració socialista d'ara, han intentat, precisament, que aquest dret no es conegui ni es practiqui ni es pugui practicar. Per tant, no hi ha un coneixement. Per tant..., i és un tema que em sembla important –que em sembla important. Per cert, abans es parlava d'alguna web de l'Administració tributària estatal; jo crec que també hauríem d'agafar exemple de la web de la Generalitat de Catalunya –de la web de la Generalitat de Catalunya–, on hi ha dos tipus de webs, dos tipus de departaments –ja acabo, senyora presidenta–: aquells que només estan en català i aquells que estan en català i en castellà però la informació en castellà, doncs, està molt endarrerida –jo em recordo que l'hivern passat encara hi havia, en la versió castellana, la informació sobre l'onada de calor, quan tots ja anàvem ben abrigats. Res més.

Gràcies, senyor síndic, senyora presidenta.

(La Sra. Rigau i Oliver demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Rigau, per què em demana la paraula?

La Sra. Rigau i Oliver

Sí, presidenta, li demano la paraula perquè el portaveu dels socialistes en la seva intervenció ha dit clar...

La presidenta

Senyora diputada, si de cas donem la paraula al senyor Milà, seguint amb els grups parlamentaris, i després...

La Sra. Rigau i Oliver

Té tota la raó –té tota la raó.

La presidenta

...i després li dono trenta segons.

La Sra. Rigau i Oliver

Perdó, em pensava que ja havien parlat tots els grups, perdoni –perdoni.

La presidenta

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Comprenc perfectament aquest lapsus de la senyora Irene Rigau, perquè certament amb aquest tema d'educació sap que no compartim les mateixes idees, i després d'haver sentit la intervenció del portaveu del Partit Popular, senyor síndic, haurà d'entendre que les paraules tenen propietari i que allò de «progressista» o «liberal-conservador» no hi ha qui ho conjumini.

I aquest informe que vostè ens presenta del primer any, o parcial, d'aplicació de la Llei d'educació per a nosaltres és molt interessant per fer aquesta avaluació de realment una llei a la qual nosaltres vàrem tenir preocupacions importants, precisament pels mateixos punts que han estat objecte de debat: si facilita la integració i si aquesta llibertat és una llibertat només per elegir o és també la llibertat que tots gaudim dels mateixos recursos educatius per després poder ser lliures.

I vostè jo crec que fa una valoració ponderada de la llei en aquells aspectes que s'estan aplicant correctament, aquells altres aspectes que mereixen millorar, i en aquest sentit creiem que és equitatiu. I prenem bona nota de les seves observacions respecte al deure fonamental de l'Administració, que nosaltres compartim, que és evitar la segregació, no només territorial, sinó també la segregació quant a la qualitat dels continguts de l'ensenyament i també la qualitat de les dotacions materials i pressupostàries, i per a l'acollida, especialment d'aquelles persones amb necessitats educatives especials, o els espais d'acollida, que realment siguin això, uns espais d'acollida i integració; vostè ha citat algunes de les experiències i ho considera positiu, en la mesura que són breus, que acompanyen també les famílies, i en aquest sentit, doncs, anirem fent el seguiment.

Nosaltres volem deixar constància, doncs, d'aquesta discrepància respecte a la interpretació d'alguns aspectes de la llei i la seva aplicació, que vostè sap bé. Nosaltres creiem en aquest servei nacional d'educació, que lamentablement no hem vist recollit, i ara del que es tracta és que la construcció de l'espai educatiu a Catalunya a partir de l'aplicació de la llei vagi en un sentit progressista o en un sentit liberal-conservador; efectivament, aquesta llei permet, com s'està posant de manifest, les dues lectures, les dues aplicacions.

Nosaltres sí que volem deixar constància que, malgrat el reconeixement que es fa d'algunes mancances, reconeixem que el departament ha incrementat de forma considerable el nombre de mestres, el nombre de construccions escolars, i per nosaltres el que és més important és el tema de la previsió, de la provisió de personal docent i de suport als centres. En això sí que coincidim, que, malgrat tots els esforços, caldria continuar i ampliar aquests esforços, i que en la mesura del possible el Govern sabem que està fent el que cal perquè aquests recursos no minvin. Però som conscients que l'actual

situació de crisi ha fet que el pressupost d'Educació no hagi crescut el que nosaltres hauríem volgut o hauríem desitjat, però hi ha serveis que considerem que no es poden deixar de prestar, com és el cas dels batxillerats, del diürn i del nocturn, que en aquest sentit nosaltres també compartim preocupacions.

Respecte al tema de la cultura, només un comentari, arran també del que s'ha dit ara respecte als temes lingüístics. I a nosaltres ens ha cridat molt l'atenció perquè ho situa perfectament on alguns encara situen el debat lingüístic, que és aquesta queixa, que vostè va tenir l'encert de rebutjar, d'una persona que es presentava a una plaça de funcionari per servir una administració local de Catalunya, en què es queixava que se li demanés que també havia de conèixer el català. Això vol dir que hi ha qui no ha entès res, absolutament no ha entès res; que ser servidor públic vol dir conèixer la llengua en la qual ha d'atendre els ciutadans, i és molt natural que una de les proves que se li hagi de fer sigui la de la llengua.

Vol dir encara que tenim molt camp per córrer en aquesta actitud pedagògica que vostè està fent molt equilibradament, perquè sabem perfectament les pressions a què està sent sotmès, i si fem cas de les lectures d'algunes filtracions –jo no diria ja «filtracions», sinó «clamoroses publicacions de ponències, de sentències *non nata*»– respecte a l'Estatut, es veu que algú ha detectat perfectament que aquí, a Catalunya, s'està cuidant aquest tema i es vol cuidar molt que hi hagi una vara alta, per damunt de les competències que a vostè li corresponen, per decidir com s'apliquen els drets lingüístics a Catalunya. I això ens preocupa; ens preocupa perquè creiem que vostè ho està fent bé, ho està fent d'una forma ponderada, d'una forma pedagògica, en el sentit que dèiem, sabent molt clar que davant del dret de les persones a poder-se dirigir a les administracions i de poder exercir com a ciutadà en qualsevol de les dues llengües, les dues llengües han de ser oficials i han de tenir els mateixos recursos i, per tant, la mateixa capacitat dels funcionaris de ser..., d'atendre en aquest sentit.

Respecte al tema de la infància, per al nostre grup és prioritari, i nosaltres també compartim la seva apreciació. El tema de la prevenció de maltractaments; nosaltres creiem que vostès ho estan fent perfectament i no cal... –algú li ha preguntat aquí com...–, bé, naturalment que cal que vostè ho expliqui, tot el que li demani un diputat, només faltaria, però creiem que a Catalunya s'està desplegant perfectament des de fa molts anys la convenció sobre la protecció, la prevenció dels maltractaments als infants i als adolescents, i creiem que amb la formulació de la Llei del Síndic vam resoldre aquesta qüestió molt bé i que això no ha d'anar en contradicció, ja que vostè ha suscitat el tema –i és un tema que encara està en seu parlamentària, naturalment, i no..., segur que no arribarem a cap debat sobre estatutarietat–, no ha d'anar en contradicció amb l'existència de mecanismes, d'organismes de foment dels drets de l'infant, de foment dels drets de l'adolescent, d'informació, de procura, d'atenció, i això no té res a veure amb la funció passiva –«passiva» en el bon sentit– de recepció de queixes quan aquelles actuacions no hagin funcionat plenament. Però estem segurs que aquest tema quedarà aclarit i, per tant, podrem avançar.

Tenim dificultats en els centres residencials, que teòricament haurien de ser un darrer recurs, i compartim amb vostè la valoració positiva de les noves places, i segurament que encara queda més per fer, com en tot –com en tot. Aquest Govern –com amb l'habitatge, com amb l'educació, com amb la sanitat– ha creat expectatives legítimes, el Govern durant aquests anys ha creat moltes expectatives, ha creat molts serveis que abans eren inimaginables, i ara és natural que la implementació d'aquests serveis i d'aquests recursos generi queixes per aquells que no veuen satisfetes encara les expectatives que haurien de ser de servei universal i que en molts casos encara no hem pogut aconseguir.

Respecte als temes de tutela, simplement assenyalar que està en seu parlamentària i estem acabant ja la nova llei, el llibre segon del codi de família, sobre persona i família, i que tots els temes que vostè ha comentat en diferents apartats de l'informe respecte a les institucions tutelars, el tractament de la infància, els casos d'adopció i de tota una sèrie de figures, estan sent contemplats en el projecte –li ho dic com a noient–, i creiem que podrà donar resposta, aquesta nova legislació catalana en família, a aquestes qüestions.

Per últim, respecte als temes de tipus general, sí que li volia fer un aclariment perquè crec important referir-ho. Vostè dues vegades ha parlat avui de la necessitat que la Generalitat implementi com més aviat millor les mesures necessàries perquè el síndic pugui actuar com a autoritat catalana per a la prevenció de la tortura i d'altres tractes i penes cruels o degradants. No, l'únic dubte que em queda i que li voldria, en tot cas, aclarir aquí, encara que és un debat potser una mica jurídic, és que m'ha semblat entendre –i en tot cas voldria que ho aclarís– com si per poder-ho fer, per poder desplegar aquesta figura –que crec que el Govern està amb aquesta intenció, i aquest Parlament i vostè mateix– calgués necessàriament la signatura del conveni de col·laboració amb l'Estat que permeti al síndic fer les funcions que li corresponen amb relació, diu la llei molt clarament, «a aquells espais i a aquelles institucions que no són competència de la Generalitat». No, simplement per dir que, més enllà que sigui convenient i naturalment necessari que hi hagi aquesta relació amb l'autoritat que ja ha designat el parlament de l'Estat –el Congrés dels Diputats i el Senat ja han designat que serà el *defensor del pueblo*–, ha de quedar molt clar –en tot cas avui aprofitem l'ocasió– que, pel que fa als espais que depenen de les administracions, els organismes, les empreses i les persones, a l'article 78.1 de l'Estatut, que són les que la Generalitat hi té competència plena, ja podem començar a desplegar aquestes funcions. I respecte a les que depenguin de l'Administració general de l'Estat, evidentment s'haurà d'esperar al desplegament d'aquest conveni, però una cosa no condiciona l'altra.

I, per últim, res més que felicitar-lo per la tasca internacional que està fent. I només per..., quasi per, diríem, simpatia històrica, expressar-li i demanar-li si tingués dos minuts perquè ens pogués treure l'entrellat d'aquesta situació italiana que ens va explicar, quasi com a pedagogia, per saber què és el que hem de fer o què no hem de fer en aquest país per evitar que algun dia algú

de la talla –esperem que no hi hagi ningú d'aquesta talla– del Govern italià, doncs aquí, en aquest país, també se li acudís això. És a dir, quin és l'abast, quin abast té aquest intent de suprimir les figures del síndic, i si és que està calculat, quants milions d'euros això estalviarà al pressupost de les arquitectures italianes. Perquè algú, ho repeteixo, algun dia podria tenir la temptació en aquest país de començar també a retallar, no la xocolata del lloro, sinó la xocolata del síndic.

Gràcies, senyor síndic.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. (*Adreçant-se a la Sra. Rigau i Oliver.*) Em demanava trenta segons... Li recordo, senyora Rigau, que això no és un debat entre grups parlamentaris, malgrat que és obvi que hi hagin referències als grups, perquè per això és un parlament, sinó que és un debat amb el síndic. Té trenta segons.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyora presidenta. Precisament era per respondre o comentar unes expressions que no anaven al síndic, quan ha començat dient, el portaveu socialista: «Pel que se sent, o per la boira o per la cendra, el núvol, volia posar de manifest que en el pressupost del 2010 el Govern dedicava a política social el 54,7 per cent.» És veritat, senyor diputat, és veritat, i és el més alt, és el percentatge més alt de tots els anys del tripartit; ara, fer-li notar que pels mateixos conceptes i els mateixos capítols, el 2003 el Govern hi destinava el 55 per cent.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. (*El Sr. Casajuana i Pladellors demana per parlar.*) És obvi que el senyor Casajuana tindrà trenta segons més. Endavant, senyor Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellors

Gràcies, senyora presidenta. La senyora Rigau obvia una dada fonamental: quina era la inversió, les inversions reals en el pressupost de la Generalitat del 2003? Quines són les del pressupost del 2010? (*Veus de fons.*) No, senyora, infinitament superiors al 2010, tant és així que les inversions que s'estan realitzant a Catalunya enguany per part de l'Administració de la Generalitat, la de l'Estat i les administracions locals, comparativament amb els governs estatals i subestatals d'Europa, són les més altes; per una sèrie de confluències de factors: un nou sistema de finançament que ha permès esmortir la caiguda d'ingressos i una molt bona gestió econòmica.

La presidenta

Diputat, gràcies per la seva intervenció.

Suspenem la sessió per deu minuts, a i trenta-cinc ens tornem a trobar aquí.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i onze minuts i es repren a tres quarts de vuit i un minut.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Síndic, té la paraula. Quan vostè vulgui.

El síndic de greuges

Sí, és molt tard, ja m'ho recorden, són quasi les vuit, però m'encantaria poder entrar amb tranquil·litat als debats sobre valors a què m'ha convidat el senyor Casajuana citant l'article que va sortir publicat a *Culturas* i del qual en part recull el quant el senyor López sobre el terme «progressistes» i qui són els progressistes a la història de la humanitat. I jo insisteixo que no ho posin en clau del que va ser la convenció francesa quan es va inventar allò de la dreta i l'esquerra, perquè Galileu, que va ser bastant abans de tot això, m'imagino que aquí sí que hi hauria unanimitat a dir que era un personatge progressista en la història de la humanitat –m'ho imagino, eh? I és en aquest sentit que jo ho volia dir; ara, si també hem de debatre sobre Galileu, aleshores crec que la cosa seria una mica més amoïnant.

I no em demanin que em pronunciï sobre polítiques públiques que no siguin objecte de queixes o d'actuacions d'ofici. El síndic de greuges no pot ni ha d'entrar a debatre polítiques públiques si no és en funció de drets que considera vulnerats o bé perquè rep una queixa o bé perquè ho veu una actuació d'ofici. Són vostès que han de debatre les polítiques públiques, i tant de bo mai un defensor –tant de bo mai un defensor, i el que els parla no ho farà mai– entrés a debatre polítiques públiques com a contrapartides en un debat legítimament parlamentari.

Sobre la infància, nosaltres insistim que en la llei que s'està debatent al Parlament caldria desenvolupar aspectes que afecten els drets dels infants en els centres i a tot l'espai on hi ha infants amb risc social. Vàrem treballar amb el departament, quan se'ns va demanar sobre l'avantprojecte o «avant-avantprojecte» de llei vam suggerir un conjunt de millores, una bona part van ser recollides, i vàrem concloure, i jo ja ho havia advertit en aquesta comissió, que hi havia tot un apartat que es referia, no a la carta de drets en general dels infants, sinó als infants en risc, a tots els instruments per a l'acollida d'aquests infants en risc, que calia desplegar i reglamentar, des del temps d'estada, el tipus de drets, el tipus de mesures, etcètera. Això és el que nosaltres plantejàvem i continuem plantejant.

I ho continuarem plantejant convençuts que tots els infants, amb risc o sense risc..., i també nosaltres dèiem: «Tots» –i en l'article que ha citat el senyor Casajuana també hi és en aquest sentit– «són subjectes de drets.» Recordin vostès l'informe sobre la violència entre iguals, el que se'n diu normalment *bullying*, en què afirmàvem que, quan nosaltres treballàvem aquesta qüestió, van sorgir per part de molts infants, de molts menors la demanda, primer, de topalls, però, segona, de participació, que se'ls reconeguessin uns drets, cosa que a mi encara em serveix pedagògicament, a partir

d'aquest informe de recomanacions del síndic, per fer una extensió per a tots els àmbits de Catalunya d'aquesta afirmació, que comparteixo de dalt a baix, que els infants són protagonistes de drets. I els recordo com vàrem enfocar, amb totes i amb tots vostès i amb la totalitat d'administracions de Catalunya implicades, els protocols per combatre els maltractaments a partir d'aquesta afirmació.

Nosaltres vam discutir monogràficament amb vostès aquest informe d'infants amb risc social. Està, en part, condensat al del 2009, però hi ha un informe especial. Hi va haver sessió de comissió per discutir-ho; així i tot aniré a algunes de les preguntes que m'han fet al respecte.

Nosaltres considerem que, malgrat que hi ha un notable increment de recursos –ho vam dir a l'informe monogràfic i ho diem aquí–, hi ha un increment més gran de necessitats, i això provoca, per exemple, que l'acolliment cau, essent per a tothom –per al departament, per als experts– la mesura més idònia, més recomanada. Però el fet és aquest, i aquest no és un judici de valors que fa el síndic de greuges; és una constatació que es pot fer en l'actual situació dels infants amb risc.

Se'm demana que on, a partir de l'anàlisi dels centres sobreocupats, pugui haver hagut moments de maltractaments en les mesures de contenció. En l'informe es diu que hem rebut queixes de dos, en concret, del de Maspons i del d'Estrep; que vàrem investigar i que vàrem considerar que no hi havia lloc al plantejament, però estan en l'informe com a queixes rebudes. I torno a dir que el síndic, per obligació legal i per convicció institucional, portarà a aquest Parlament totes les actuacions que hagi dut a terme i també aquells casos que siguin més cridaners quant a possibilitat de vulnerar drets.

Evidentment estem d'acord que cal compartir amb Salut mesures com les que s'han dit. Recordin vostès que és una constant del síndic dir-los: «Més coordinació entre departaments –més coordinació.» Em feia venir a la memòria que ho vam dir sobre els sense sostre, que dèiem: «Surten d'un departament, van al carrer, entren a un departament, van al carrer, tornen...» I per què no comencem coordinant les actuacions entre departaments? Més coordinació entre departaments.

I, per descomptat, nosaltres fem servir constantment la convenció internacional sobre els drets dels infants. La trobaran a tots els nostres informes, perquè ens sembla un nord, a part que ara és elevada explícitament a categoria estatutària. Des del 2006 està expressament citada, i en aquest sentit nosaltres voldríem que fos tinguda en compte –i a la Llei del Síndic de Greuges.

Pel que fa a l'educació, nosaltres no fem judicis de valor sobre les lleis. Crec que no els hem fet mai. S'ha citat un text concret, de la pàgina 124 de l'informe, en què es diu, en concret: «Es confirma que alguns aspectes de la nova llei poden» –poden, i subratllo «poden»– «no ser prou garantistes del dret a l'educació.» Cal destacar en aquest terreny omissions significatives en aspectes com ara l'educació infantil o la lluita contra l'absentisme escolar. També és destacable la indefinició de la responsabilitat de les administracions a l'hora de con-

trolar el frau en els processos d'admissió o la manca de consideració explícita de la zonificació escolar com a instrument per combatre la segregació escolar.

Per exemple, nosaltres constantment veiem, en les queixes que ens arriben sobre admissió en els processos de matriculació, que quan entrem a combatre el frau sobre l'empadronament hi ha una actitud massa passiva per part de l'Administració, de l'actual Administració, per la qual cosa diem: «S'ha perdut una oportunitat d'anar una mica més enllà per imputar, per posar responsabilitats a l'Administració per evitar aquest fet, que atempta drets.» És això el que volem dir. I aquí són els exemples. Desenvolupem aquest «podem», i jo crec que amb una extrema prudència, en coses concretes que sí que tenen al darrere queixes que hem rebut i que hem analitzat en els nostres informes.

Som totalment partidaris d'anar a homogeneïtzar les rendes de tall –compartim el que aquí s'ha expressat. Som partidaris d'analitzar la zonificació –ho hem dit en resolucions– molt amb el criteri de proximitat, que, a més, se'ns està donant una progressiva valoració per part dels implicats. Anunciem un informe proper sobre el tema de les webs, considerem que és un tema important. I ho dic amb molta modèstia –i semblarà que vagi a un dels costats d'aquesta divisió de l'hemicicle–: no ens ha semblat correcte com s'ha tractat el tema del batxillerat nocturn. I hem anat *in situ* a veure aquests llocs on se suprimeix el batxillerat nocturn. Entenem mesures pressupostàries, entenem..., però de vegades s'han retallat oportunitats o s'ha remès a dir: «Ja es podrà estudiar a la xarxa», oblidant què significava a molts llocs l'oportunitat social i la igualtat d'oportunitats a partir del batxillerat nocturn.

Se'ns recorda els increments de partides el 2010; les valorarem. Com ha dit molt bé el senyor Casajuana, no són per ara, són per discutir –les valorarem, eh? Encara ens queda marge per arribar a la mitjana de la Unió Europea i, per tant, hem de continuar. Ara, al 2009 hi han partides congelades, com és el transport escolar. I és això el que diem a l'informe, ens referim a aquestes. Ho torno a dir, valorarem les que se'ns diu sobre el 2010.

I hi han articles de la LEC que servien per combatre la discriminació; el 48 és per excel·lència, i el valorem! I diem: endavant amb el que diu l'article 48. I ara el que demanem és com el departament..., el Govern, millor dit, plantejarà la bateria de mesures que despleguin aquest article 48, per allò que serviria per combatre la segregació escolar.

M'agradaria tenir molt de temps per parlar del tema lingüístic, però també seria desproporcionat al fet que s'hagi plantejat, amb tot el dret, per part d'un sol grup parlamentari. Però ho vull dir amb molta serenitat, amb una serenitat absoluta, i voldria haver entès malament quan s'ha dit «la tendència ideològica del síndic de greuges sobre el tema de la llengua». Així, d'aquesta afirmació –torno a allò d'abans– m'agradaria que se'm donessin casos concrets, un sol cas, un de sol en què el síndic de greuges de Catalunya no hagi aplicat el marc constitucional, estatutari i legal; un sol cas en què el síndic no hagi analitzat amb extrem rigor, amb lupa, perquè ho mirem amb lupa, perquè ens ho creiem i és

un tema molt sensible que sortosament no provoca cap conflicte social d'entitat a Catalunya. Ho dic tocant fusta perquè no crec que això sigui per sempre, dependrà de tots nosaltres. Avui no provoca cap conflicte social a Catalunya, i hi havia perill que ho provoqués.

No sé si vostès han estat a Brusselles darrerament. A Brusselles, per exemple, en aquests moments hi ha un acord entre els alcaldes flamencs de les ciutats de l'entorn de Brusselles i les immobiliàries perquè no els vinguin pisos als francòfons. És una autèntica barbaritat. Passa a la democràtica Bèlgica. I podria anar molt més amunt, a citar coses que passen a la nostra Europa que estan a les antípodes del clima de convivència lingüística que avui hi ha a Catalunya.

No estic dient que no hi hagin queixes, n'hi han –és un percentatge petit–, que no hi hagin problemes, que n'hi han, perquè sempre podem trobar puntes al respecte. Però el síndic el que ve a dir –potser vol dir això «la tendència ideològica del síndic»–, que a la institució del síndic s'analitza amb una gran sensibilitat, amb un gran rigor tot el que arriba sobre tema lingüístic, i demanaria a la gent que creu que hi posem ideologia que digui un sol cas, un de sol, en què nosaltres no hàgim aplicat el marc constitucional, el marc estatutari.

Jo sí que li puc dir que hi han moltíssims casos, per no dir la totalitat, en què hem defensat els drets a l'ús del castellà a les administracions de Catalunya, locals i autonòmica, i ens han fet cas i s'ha aplicat. En canvi, li he de dir que hi han diversos casos, alguns d'entitat, de l'Administració perifèrica de l'Estat en què malgrat les nostres recomanacions estem pendents que es facin passos endavant, i algunes de molt potents.

I pel que fa al mecanisme català de prevenció de la tortura, nosaltres evidentment coneixem que podem actuar en una sèrie de matèries; ja ho podíem fer abans com a..., i ho podem continuar fent, com a síndic, a partir de les competències que tenim en els temes de centres de detenció, de centres d'internament, etcètera. Però recordo la mateixa llei que vostès han fet: hi ha una necessitat d'un acord entre el Govern de la Generalitat –«la Generalitat» diu la llei, eh?, que ens imaginem que vol dir «el Govern»– i l'Estat per aquesta entrada, com ha citat el senyor Milà. Podem actuar igualment encara que no hi hagi aquest acord. Ja tenim un pas més endavant, que ens han facilitat vostès, que la nova llei dona el dret a demanar informació a la perifèrica de l'Estat, i aviat els podré informar de com i quan es compleix. Depèn de vostès, sí, perquè hi hagi mecanisme, el consell social, perquè sense aquest no hi haurà mecanisme, i això sí que depèn d'aquest Parlament.

I també depèn a partir d'aleshores de si nosaltres caminem colze a colze, com voldríem fer, amb el *defensor del pueblo*. Malgrat que, permetin que ho digui –avui sembla que és el dia de les confessions–, no es pot oblidar que el *mecanismo nacional de prevención de la tortura* a nivell de l'Estat espanyol se li encarrega al *defensor del pueblo* en una disposició transitòria, al Senat, en darrer moment legislatiu, en la Ley de la Oficina Judicial! Que per a qualsevol persona que tingui una conceptualització clara, democràtica de què significa el tractat de Nacions Unides, és com... Per què no anem més enllà

de la Ley de la Oficina Judicial, que és bastant llunyana, en si, del que significa el mecanisme tan seriós i que han firmat tants estats? I no perquè anem endarrerits, que hi anem, perquè hi han estats molt democràtics que hi van; el Canadà encara no ho ha regulat, i el Canadà és una democràcia avançada. I podria citar-ne uns quants que encara no ho han regulat, Itàlia mateix...

I vaig a Itàlia com a penúltima reflexió. A Itàlia va haver-hi una època en què va haver-hi una enorme proliferació de síndics locals. Van crear-ne centenars, centenars i milers... En certa forma, ja que m'ho han demanat, amb molta modèstia van caure en el defecte de confondre el que podia ser un mediador local o un jutge de pau amb un *ombudsman*, per raons de dimensió, de mitjans, d'independència, etcètera. A Itàlia després van crear uns quants defensors, que en diuen *difensori civici*, a nivell regional. Estan discutint una ponència per crear-ne un a nivell nacional. Que, parèntesi –en la ponència del Parlament es diu que el nacional no pot entrar en cap de les administracions de les regions–, tanco el parèntesi. Però ara en la *finanziaria*, que és la llei del pressupost del 2010, hi ha un article que posa una sèrie de mesures que farà tothom als ajuntaments per retallar despesa i diu: «Suprimir els síndics locals.» Com a president del capítol europeu de l'EOI jo he estat discutint amb membres del Govern italià, amb el president de la república i, òbviament, amb el consell de defensors italians.

Tothom reconeix que caldria trobar un límit per a la creació de defensors que garantís la independència dels mitjans, la funció. Amb el coordinador dels locals d'Itàlia, Alessandro Barbeta, actual síndic –perdó, dic «síndic»; defensor cívic– de Milà, es parlava de mig milió d'habitants. No sé si és a mig milió, cent mil on s'ha de posar el límit, però podia ser una mesura que ni així es va acceptar en la discussió financera. Perquè vostès deuen saber que el pressupost d'Itàlia va passar per vot de confiança, i vol dir que no es va discutir ni un article de la llei de pressupostos, però és que ni un; es va posar la llei i s'havia de votar «sí» o «no» confiança al Govern. Es parla que una carta d'autonomies futura

local recollirà aquests criteris. I amb això estem, amb l'EOI i estem amb la presidència de la república i el mateix Govern italià.

I, per últim, m'he oblidat d'un tema molt important, molt estimat per la nostra institució: la freqüència amb què estem fent visites al territori. Ja podem posar videoconferències, que les tenim; telèfons gratuïts, que els tenim, que no cal que els ho digui perquè no n'he de fer publicitat aquí; correus electrònics; correu normal; la institució del passeig Lluís Companys oberta: res substitueix la presència física en el territori, i una població que en un any ens pot presentar quaranta queixes, amb la visita física pots anar de trenta a cinquanta queixes, amb molta gent que comença dient-te: «Ni sabia l'existència d'aquesta institució.» Estic molt orgullós de com la meua gent, assessores i assessors, està treballant en aquests desplaçaments territorials, que al mateix temps serveixen per conèixer problemàtiques, ja siguin els globals de la institució o els que fem periòdicament amb els ajuntaments que tenen convenis singulars.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor síndic. Poden fer ús, en el cas que hi hagi algun dubte, algun aclariment, d'un segon torn. *(Pausa.)*

Si no hi ha cap intervenció..., agrair, en nom de tota la comissió, al síndic les seves explicacions, a les persones de l'entitat del Síndic de Greuges que avui ens han acompanyat en els dos últims blocs de l'informe anual.

Ara, fins aquí el treball de la comissió. Ara ens pertocarà al Ple, que ja seran la Mesa del Parlament i la Junta de Portaveus qui decidirà quin dia se substancia l'informe anual. I, per tant, poca cosa més a dir, més que donar-los les gràcies per les seves intervencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i tres minuts.